

ΓΕΡΓΟΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ
ΚΛΟΥΒΙ
ΣΤΟ ΣΧΗΜΑ
ΤΗΣ

ΚΑΡΔΙΑΣ

Εκονογράφηση
ΑΠΟΜΟΝΙΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΤΗ

Ο **Γιώργος Γρηγοράκης** γεννήθηκε στην Αθήνα αλλά μεγάλωσε και ζει στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων κι από το 1994 εργάζεται στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Πάντα του άρεσε να σκαρώνει ιστορίες, ωστόσο τα τελευταία χρόνια ασχολείται συστηματικότερα με τη συγγραφή. «Το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς» το έγραψε το 2007 και την ίδια χρονιά διακρίθηκε με Έπαινο στον 26ο πανελλήνιο λογοτεχνικό διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Έχει γράψει παραμύθια, διηγήματα, ενώ πρόσφατα ολοκλήρωσε το πρώτο του μυθιστόρημα «Η Τεχνογνωσία Της Τελειότητας». Από το Φεβρουάριο του 2012 διατηρεί το ιστολόγιο <http://lymenoicavoi.blogspot.gr/> με γνωστές αλλά και πρωτότυπες αλληγορικές ιστορίες, μυθοπλασίες, βιβλιοπροτάσεις, απόψεις κ.ά.

E-mail: grigorakisgeo@gmail.com

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΛΟΥΒΙ ΣΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Εικονογράφηση
ΑΠΟΛΛΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Γιώργος Γρηγοράκης, Το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς
ISBN: 978-618-5040-00-0
Φεβρουάριος 2013

Κολάζ εξωφύλλου, Εικονογράφηση:
Απολλώνια Παραμυθιώτη, apolloniaart@yahoo.com

Σύνθεση εξωφύλλου, Επιμέλεια-Διορθώσεις:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου, <http://www.facebook.com/iraklis.lampadariou>

Σελιδοποίηση:
Κωνσταντίνα Χαρθαβάνη, k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

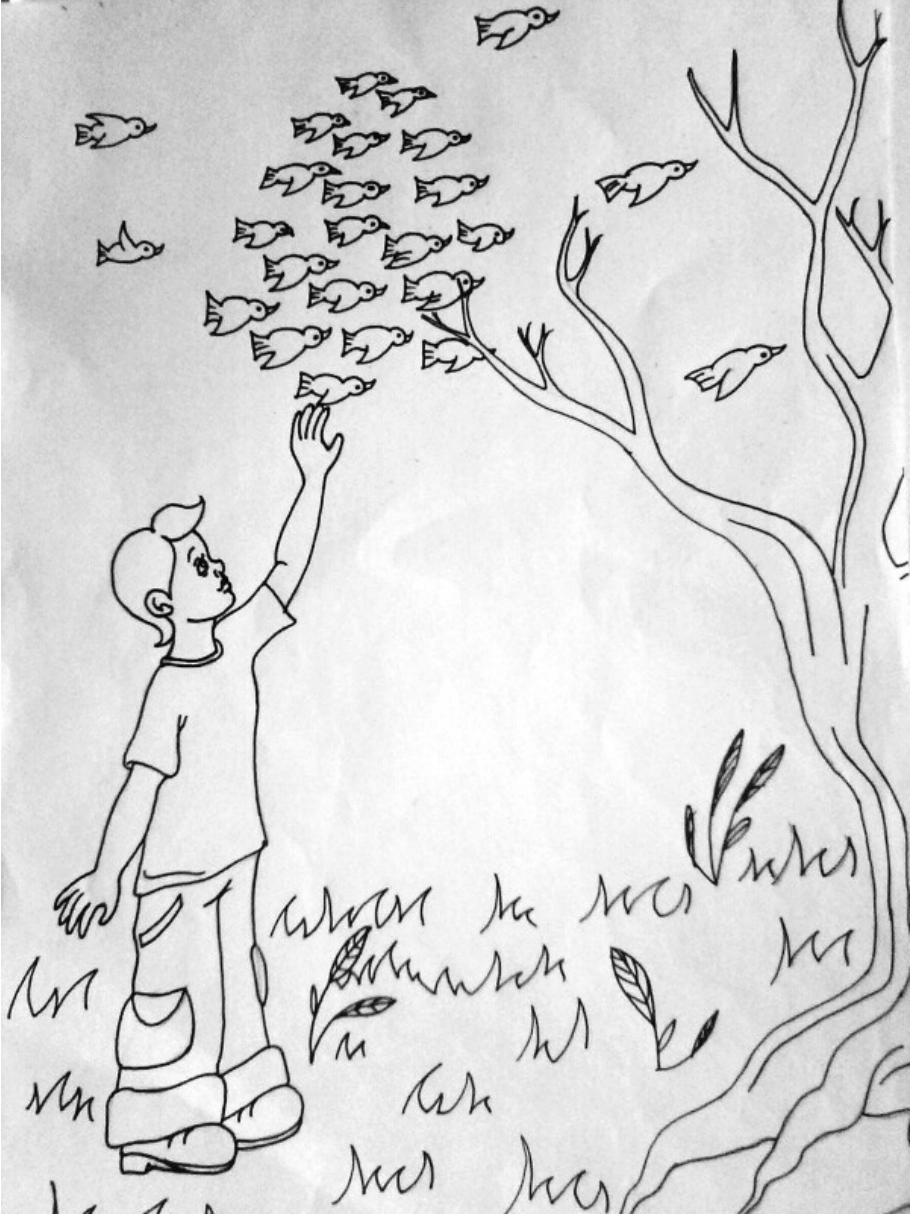
Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

ΣΤΟΥΣ γΙΟΥΣ ΜΟΥ,
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΕΚΤΟΡΑ

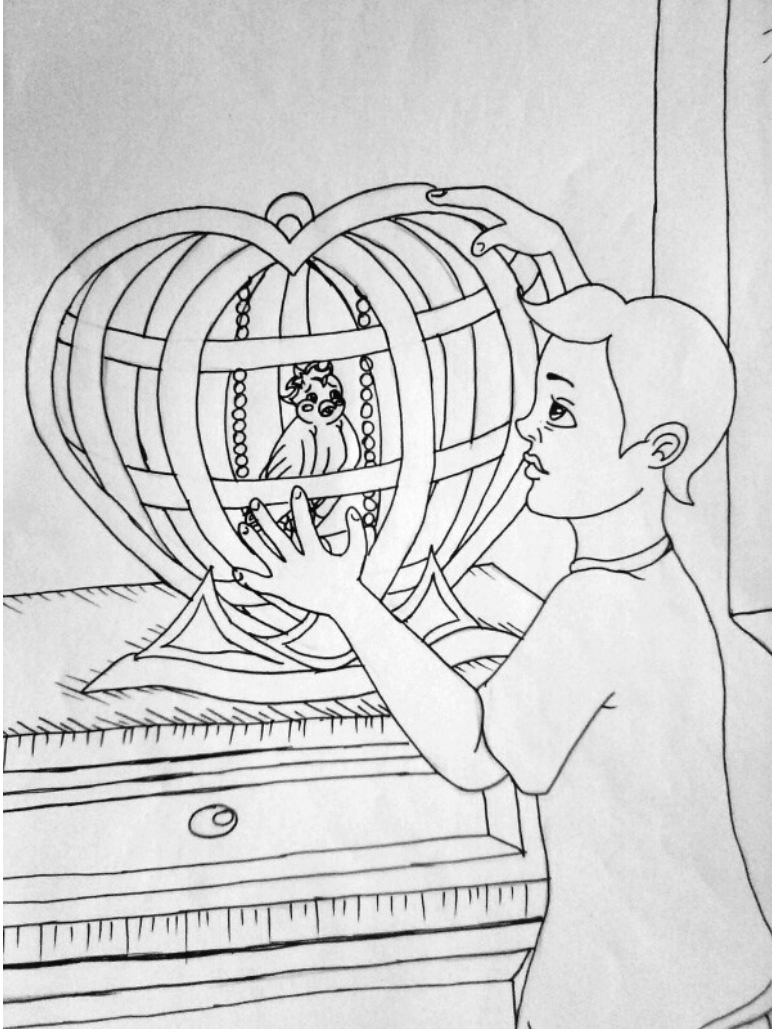

Το αγοράκι έβγαινε στον κήπο του σπιτιού του κάθε φθινόπωρο και κάθε άνοιξη να χαιρετίσει και να καλωσορίσει τα πουλιά. Κι εκείνα σχημάτιζαν ψηλά στον ουρανό δάκρυα του αποχαιρετισμού και χαμόγελα της αντάμωσης.

Μια μέρα ενός φθινοπώρου, το βλέμμα του στάθηκε σ' ένα πουλί με μοναδικούς συνδυασμούς χρωμάτων. Ας το φανταστεί ο καθένας σας κι ας χρωματίσει το κεφάλι, τον λαιμό, το ράμφος, τις φτερούγες, το σώμα και την ουρά με χρώματα της αρεσκείας του. Δεν ξεχωρίζει ανάμεσα στα άλλα; Ήταν πανέμορφο και ζωηρό και συχνά ξέφευγε απ' τα υπόλοιπα κατεβαίνοντας πιο χαμηλά.

Όπου αντιλήφθηκε το βλέμμα του αγοριού που δεν ξεκολλούσε από πάνω του, και αιχμαλωτίστηκε. Είναι γνωστό άλλωστε, ότι το αθώο κι επίμονο βλέμμα ενός παιδιού αιχμαλωτίζει. Το αγοράκι το 'κλεισε σ' ένα άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς.

- Δε θα σου λείπει τίποτα, του υποσχέθηκε.

- Μα θα 'ρθει ο χειμώνας και θα κρυώνω, απάντησε το πουλάκι.

- Θα σε ζεσταίνω εγώ με την ανάσα μου.

- Μα θα πεινάω και θα διψάω.

- Θα σου φέρνω σπόρους και νερό.

Πράγματι. Το αγораκι κάθε μέρα γέμιζε με σπόρους το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, είχε φτιάξει εκεί μέσα μια λιμνούλα με νερό, είχε ρίξει χώμα να φυτρώσουν μαργαρίτες και χρυσάνθεμα και είχε φυτέψει μια πορτοκαλιά για το φθινόπωρο, ένα έλατο για το χειμώνα, μια αμυγδαλιά για την άνοιξη και μια ελιά για να φτιάξει τη φωλιά του. Το καλοκαίρι, του έφερνε γερμάδες και φέτες από καρπούζι και πεπόνι.

Το πουλάκι περνούσε καλά και ήταν ευτυχισμένο. Όλη την ημέρα πετούσε από κλαδί σε κλαδί, βουτούσε τις φτερούγες στο νερό της λιμνούλας, μύριζε τις μαργαρίτες και τα χρυσάνθεμα και κεληδούσε χαρούμενα.

Το αγораκι ήταν κι αυτό ευτυχισμένο, που είχε συνέχεια κοντά του, χειμώνα καλοκαίρι, το πουλάκι κι άκουγε χαμογελαστό το γλυκό του κελήδημα.

Όσπου ήρθε μια άλλη μέρα ενός άλλου φθινοπώρου και το πουλάκι σταμάτησε να κεληδαίνει. Καθόταν όλη την ώρα λιπημένο στη φωλιά που είχε φτιάξει στο πιο πυκνόφυλλο κλαδί της ελιάς και δεν έτρωγε πια σπόρους ούτε γηατσούριζε τις φτερούγες του στο νερό της λιμνούλας.

- Γιατί είσαι λιπημένο; του είπε το αγораκι.

- Ε, να! Βλέπω τ' άλλα πουλιά να περνούν και να φεύγουν για άλλα μέρη και νιώθω φυλακισμένο. Δε μου λείπει τίποτα μα νοστάλησα τα μακρινά ταξίδια και τον απέραντο ουρανό, απάντησε το θλιμμένο πουλάκι.

- Και θα σε χάσω; Δε θέλω να σε χάσω.

- Κι εγώ δε θέλω να σε χάσω. Θα σε σκέφτομαι τον χειμώνα και θ' ανταμώνουμε την άνοιξη και το καλοκαίρι.

Το αγораκι στενοχωρήθηκε πολύ που θα έχανε τον φίλο του, όμως ήξερε πως είχε δίκιο. Κι έτσι

αποφάσισε να το αφήσει ελεύθερο. Μα το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς δεν είχε πορτάκι. Πώς θα το ελευθερώσει; Κανένα άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς δεν έχει πορτάκι. Το αγοράκι απογοητεύτηκε και το πουλάκι ήταν πάντα λυπημένο.

Βγήκαν από την πόλη των 50.000 σπιτιών που κάποτε ήταν 500, και πήγαν στο δάσος των 500 δέντρων που κάποτε ήταν 50.000. Κάθισαν κάτω από μια οξιά κι εκεί συνάντησαν τη σοφή κουκουβάγια. Πάντα η κουκουβάγια είναι σοφή. Όσα κι αν είναι τα δέντρα, όσα κι αν είναι τα σπίτια. Το αγοράκι το ήξερε αυτό και τότε, όταν εκείνη το ρώτησε, βλέποντάς το σκεφτικό, «τι έχεις», της απάντησε:

- Θέλω να ελευθερώσω το πουλάκι, μα το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς δεν έχει πορτάκι και δεν μπορώ.

- Χμ! έκανε η κουκουβάγια προβληματισμένη. Οπωσδήποτε το πρόβλημα είναι σοβαρό. Είναι γνωστό άλλωστε πως τα άσπρα κλουβιά στο σχήμα της καρδιάς δεν έχουν πορτάκι κι ό,τι αιχμαλωτιστεί εκεί, δύσκολα ξαναβγαίνει. Ωστόσο... ναι βέβαια... εξάλλου δεν υπάρχει άλλη λύση... εξαρτάται από σένα ασφαλώς...

Το αγοράκι κρεμόταν γεμάτο αγωνία απ' τα χείλη της ή μάλλον απ' το ράμφος της, καθώς εκείνη συνέχιζε: «Για όλα τα πράγματα άλλωστε υπάρχει λύση, απλά είναι στο χέρι μας να πάρουμε τη σωστή απόφαση».

- Δηλαδή; πετάχτηκε το αγοράκι ανυπόμονα.

- Χμ! Νομίζω πως πρέπει να πας στην πηγή της Άσμοιιάς. Είναι ψηλά στο βουνό. Βάδιζε κατά μήκος του ποταμού και θα τη συναντήσεις.

- Στην πηγή της Άσμοιιάς; Μα...

Η σοφή κουκουβάγια διέκοψε το έντρομο αγοράκι:

- Ακριβώς αγαπητέ μου. Γι' αυτό ακριβώς σου είπα πως είναι στο χέρι σου η λύση του προβλήματος. Μόλις φτάσεις εκεί, να πεις μία, πρόσεξε, μόνο μία γουλιά νερό κι αμέσως θα ξεχάσεις το πουλάκι.

- Να το ξεχάσω; φώναξε με σπασμένη φωνή το αγοράκι.

- Ακριβώς αγαπητέ μου. Όσο κι αν είναι οδυνηρό, η λησμονιά είναι η μόνη λύση. Μόλις ξεχάσεις το πουλάκι, θα χαθεί το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς κι έτσι θα πετάξει και πάλι ελεύθερο.

Το αγοράκι έσκυψε το κεφάλι και το κράτησε ανάμεσα στα δυο του χέρια. Τότε πετάχτηκε το πουλάκι φωνάζοντας:

- Μα δε θέλω να με ξεχάσεις... θέλω να με θυμάσαι!

Σταμάτησε για λίγο γιατί δεν ήταν μαθημένο να φωνάζει παρά μόνο να κεληιδά, και συνέχισε: «Τ' ακούς; Προτιμώ φυλακισμένο παρά ξεχασμένο!»

Το αγοράκι ακολούθησε το ποτάμι κι άρχισε ν' ανεβαίνει το βουνό. Είχε πάρει την απόφασή του. Ήξερε πως έπρεπε να πει απ' την πηγή της λησμονιάς γιατί έτσι μόνο θα ήταν πάλι ελεύθερο και πραγματικά ευτυχισμένο το πουλάκι. Είναι στη φύση του να πετά ελεύθερο. Καθώς ξεμάκρυναν, ίσα που ακουγόταν η σοφή κουκουβάγια: «Και μην ξεχάσεις, μόνο μια γουλιά πρέπει να πεις, όχι δύο γιατί...», πριν χαθεί στο θρόισμα των φύλλων και στο κελάρυσμα των νερών του ποταμού η φωνή της.

* * *

Δίπλα στην πηγή της λησμονιάς, κάτω από ένα πλάτανι, ήταν ξαγλωμένος ένας λαγός. Μόλις αντιλήφθηκε το αγοράκι και το πουλάκι, πετάχτηκε από τη χαρά του κάνοντας τούμπες.

- Καλώς τους, καλώς τους! Σίγουρα θα διψάτε, πείτε νεράκι, είναι παγωμένο, το καλύτερο νερό που έχω πει ποτέ μου. Σας το λέω εγώ, το πιο γρήγορο ελάφι του κόσμου.

Το αγοράκι ξαφνιασθηκε:

- Μα λαγός δεν είσαι; τον ρώτησε.

- Ε; Ναι... ναι βέβαια, λαγός. Ένας γρήγορος λαγός, χα χα χα. Πώς θα μπορούσα άλλωστε να είμαι ελάφι; Έχετε δίκιο κύριε, ε κύριε, πώς είπαμε το όνομά σας; Σίγουρα έρχεστε πρώτη φορά στα μέρη μας, δε σας έχω ξαναδεί αλλιώς θα σας θυμόμουν. Σίγουρα θα σας θυμόμουν. Εμείς οι ελέφαντες φημιζόμαστε για τη μνήμη μας.

- Μα δεν είσαι ελέφαντας, είπε δυσανασχετώντας το αγοράκι. Τέλος πάντων, εδώ είναι η πηγή της Αησμονιάς;

- Εδώ είναι, πιστεύω πως ναι, ναι βέβαια. Αυτή είναι η πηγή της Αησμονιάς. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί της έδωσαν τόσο δύσκολο όνομα. Δύσκολα το συγκρατείς, παρόλο που εμείς οι ελέφαντες έχουμε γερή μνήμη.

- Μα γιατί επιμένεις πως είσαι ελέφαντας; ρώτησε τώρα θυμωμένα το αγοράκι.

- Ελέφαντας; Ε ναι, έχετε δίκιο, ήθελα να πω ελάφι, θα με μπέρδεψε το φι, ναι σίγουρα αυτό με μπέρδεψε.

- Λαγέ! φώναξε το αγοράκι.

- Λαγός βέβαια, ασφαλώς, χα χα.

Ο λαγός έπιασε τ' αυτιά του με τα δυο μπροστινά πόδια και συνέχισε: «εξάλλου μόνο εμείς οι λαγοί έχουμε τέτοια αυτιά».

Το αγοράκι αποκαμωμένο, άφησε τον λαγό και προχώρησε προς την πηγή. Έμεινε για λίγο ακίνητο και μετά άπλωσε το χέρι του στο νερό. Το πουλάκι άρχισε να πετάει σαν τρελό από κλαδί σε κλαδί φωνάζοντας:

- Δε θέλω να με ξεχάσεις, δε θέλω να με ξεχάσεις.

Το αγοράκι στεκόταν μαρμαρωμένο με το χέρι αγλωμένο στο νερό. Το πουλάκι ανέβηκε στο πιο ψηλό κλαδί από το έλατο συντετριμμένο κι άρχισε να κηληδάει το πιο λυπημένο τραγούδι που έχει ακουστεί ποτέ από πουλί. Το αγοράκι τότε δάκρυσε και τα δάκρυα αγλώθηκαν στην καρδιά και στη σκέψη του και μαλάκωσαν τη σκληρή απόφαση που είχε πάρει.

- Δεν μπορώ να το κάνω, μουρμούρισε, δεν μπορώ να το κάνω.

Τράβηξε το χέρι του απ' το νερό και ξέγλυψε το ιδρωμένο του μέτωπο για να δροσιστεί. Την ίδια ώρα γύρισε το κεφάλι κι είδε τον λαγό πεσμένο ανάσκελα να έχει ξεσπάσει σε λυγμούς.

- Μα τι έχεις εσύ και κλάις;

- Ήταν, ήταν το πιο γλυκό, το πιο λυπητερό τραγούδι που άκουσα ποτέ από πουλί, φώναξε κλαίγοντας ασταμάτητα. Και ξέρετε εμείς τα σκιουράκια είμαστε ευαίσθητα ζώα.

Το αγοράκι κούνησε το κεφάλι αποδοκιμαστικά μα χαμογελαστά κι έκανε να φύγει, όταν ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή:

- *Μη! Μην ξαναπιείς!* φώναξε ένας αετός, σκούρος καφές με κατάλευκο κεφάλι και ουρά, που έφτασε ορμητικός και ανήσυχος.

Το αγοράκι ξαφνιασθηκε και είπε σαστισμένα:

- *Μα... μα δεν ήπια. Ούτε μία φορά.*

- *Ουφ! Ευτυχώς!* έκανε ανακουφισμένος ο αετός.

- *Γιατί; Τι γίνεται, αετέ, αν πεις και δεύτερη φορά;* ρώτησε το αγοράκι.

- *Ίδού τι γίνεται,* είπε ο αετός και κοίταξε τον λαγό που σκούπιζε τα δάκρυά του ανασηκωμένος. *Αν πεις μία φορά, ξεχνάς όσα δε θέλεις να θυμάσαι, όσα θέλεις να βγάλεις από το μυαλό σου. Μα αν πεις δεύτερη φορά, αλίμονο σου! Ξεχνάς ακόμα και ποιος είσαι. Αυτό έπαθε τούτος ο δύσμοιρος λαγός. Ήπια δεύτερη φορά και έχει ξεχάσει ποιος είναι.*

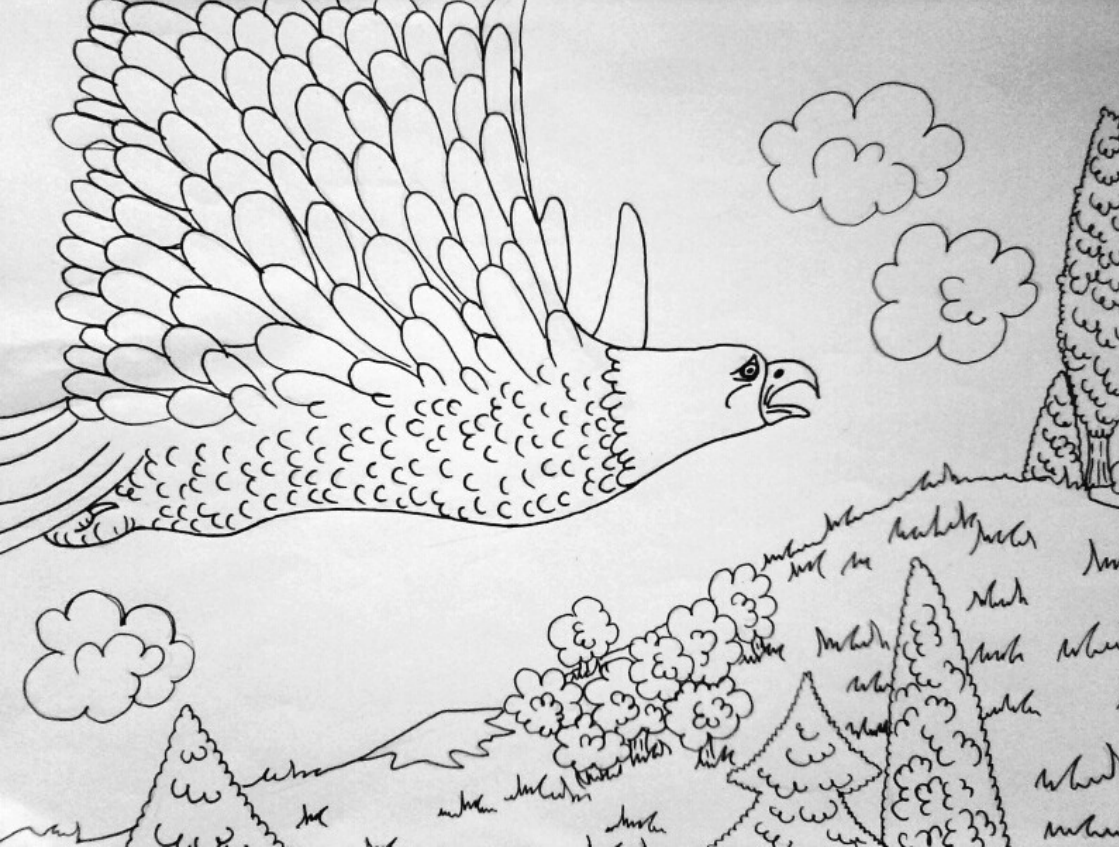
Το αγοράκι κοίταξε τον λαγό και μετά στράφηκε πάλι στον αετό:

- *Δε θα γίνει ποτέ καλά;*

- *Κανείς δεν ξέρει. Πολλά έχουν δει τα μάτια μου να συμβαίνουν εδώ, μα να ξαναβρίσκει κάποιος τον παλιό του εαυτό, αυτό δεν το 'χω δει ακόμα. Γι' αυτό, σαν τύχει να πετώ πάνω απ' την πηγή και δω κανέναν, όπως εσένα καλή ώρα, τρέχω αμέσως να τον προειδοποιήσω πριν να είναι αργά.*

- *Να 'σαι καλά αετέ, μα δε χρειάζεται,* είπε μελαγχολικά το αγοράκι και του διηγήθηκε την ιστορία του.

- *Να πας στην πόλη της μεγάλης πεδιάδας πέρα από το βουνό,* είπε ο αετός μόλις άκουσε την ιστορία του αγοριού δείχνοντας με τη φτερούγα του. *Εκεί υπάρχει ο καλύτερος σιδεράς της χώρας, που είναι και κλειδαράς. Εμείς τον λέμε «εξολοθρευτή» γιατί έχει*

βρει μια καινούρια πατέντα που παγιδεύει τα πουλιά.
Έχει ξεκάνει πολλούς δικούς μας. Εσύ όμως είσαι του
σιναφιού του και σίγουρα θα σε βοηθήσει σαν του
πεις το πρόβλημά σου.

Όση αυτήν την ώρα το πουλάκι κοίταζε με
θαυμασμό τον αετό καθώς μιλούσε. Είχε ακούσει γι'
αυτόν από τ' άλλα πουλιά, πως είναι περήφανος κι
αγέρωχος, μα δεν τον είχε δει ποτέ από κοντά.

Και προπαντός ήταν ελεύθερος. Αυτό έκανε το
πουλάκι να δείχνει ακόμα πιο λυπημένο. Ο αετός το
κοίταξε, του χαμογέλασε, του έκλεισε το μάτι και είπε:
- Μη φοβάσαι μικρέ, όλα θα πάνε καλά.

Μόλις τελείωσε αυτά τα λόγια, άνοιξε τις μεγάλες φτερούγες του και πέταξε ψηλά με μεγαλοπρέπεια. Πάντα ο αετός πετάει ψηλά με μεγαλοπρέπεια. Κι αυτό το ήξερε το αγοράκι και τότε, αφού τον ευχαρίστησε, έμεινε για ώρα εκεί μαζί με το πουλάκι να τον χαιρετούν. Ύστερα χαιρέτισαν και τον λαγό που ξανάβαλε τα κλάματα λέγοντας:

- Αντίο καλοί μου φίλοι, δε θα σας ξεχάσω ποτέ.

Το αγοράκι και το πουλάκι γέλασαν με την καρδιά τους κι έτσι γελαστοί πήραν το δρόμο για την πόλη της μεγάλης πεδιάδας.

***

Το αγοράκι και το πουλάκι σαν έφτασαν στο εργαστήρι του σιδερά που ήταν και κλειδαράς, τον περίμεναν υπομονετικά να τελειώσει τη δουλειά του. Πάντα ένας σιδεράς που είναι και κλειδαράς είναι απασχολημένος. Μια να σφυροκοπά το καυτό σίδηρο πάνω στ' αμόνι δίνοντάς του σχήμα και μορφή, μια να ανεβοκατεβάζει το φουσερό για να δυναμώσει η φωτιά στο καμίνι. Εκείνη την ώρα έφτιαχνε μια καινούρια κλειδαριά και τρόχιζε το κλειδί. Το εργαστήρι ήταν γεμάτο αλυσίδες, κλειδαριές, κλειδιά, κλουβιά, παγίδες, πόρτες, σπαθιά, τσεκούρια, τσάπες, σφυριά, σφήνες και πολλά άλλα εργαλεία και σκεύη κρεμασμένα στους τοίχους ή ριγμένα στο πάτωμα.

Μόλις τελείωσε τη δουλειά του, το αγοράκι του εξήγησε το πρόβλημά του και του έδειξε το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, που ήταν μέσα το πουλάκι. Ο σιδεράς που ήταν και κλειδαράς, έβηξε ελαφρά και είπε με σταθερή και σίγουρη φωνή:

- *Είχα ξανακούσει για το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, μα δεν το είχα δει. Άρχισε να το περιεργάζεται με τα χέρια και τα μάτια καθώς συνέχιζε:*

- *Αν κι έχω πολλή δουλειά, είναι πρόκληση για μένα. Χωρίς πορτάκι ή κλειδαριά! Περίεργο! Δε γίνεται! Σίγουρα για να μπει το πουλάκι, κάποιος τρόπος θα υπάρχει και για να βγει. Για να δούμε...* Τοποθέτησε το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς πάνω σ' έναν ατσάλινο πάγκο κι έπιασε αμέσως δουλειά.

Το αγοράκι κάθισε σε μια γωνιά και κοίταζε με αγωνία τον τεχνίτη να δοκιμάζει διάφορες σιδερένιες κλειδαριές με τα κλειδιά τους πάνω στο άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, δίχως όμως αποτέλεσμα. Πειστωμένος ο σιδεράς που ήταν και κλειδαράς,

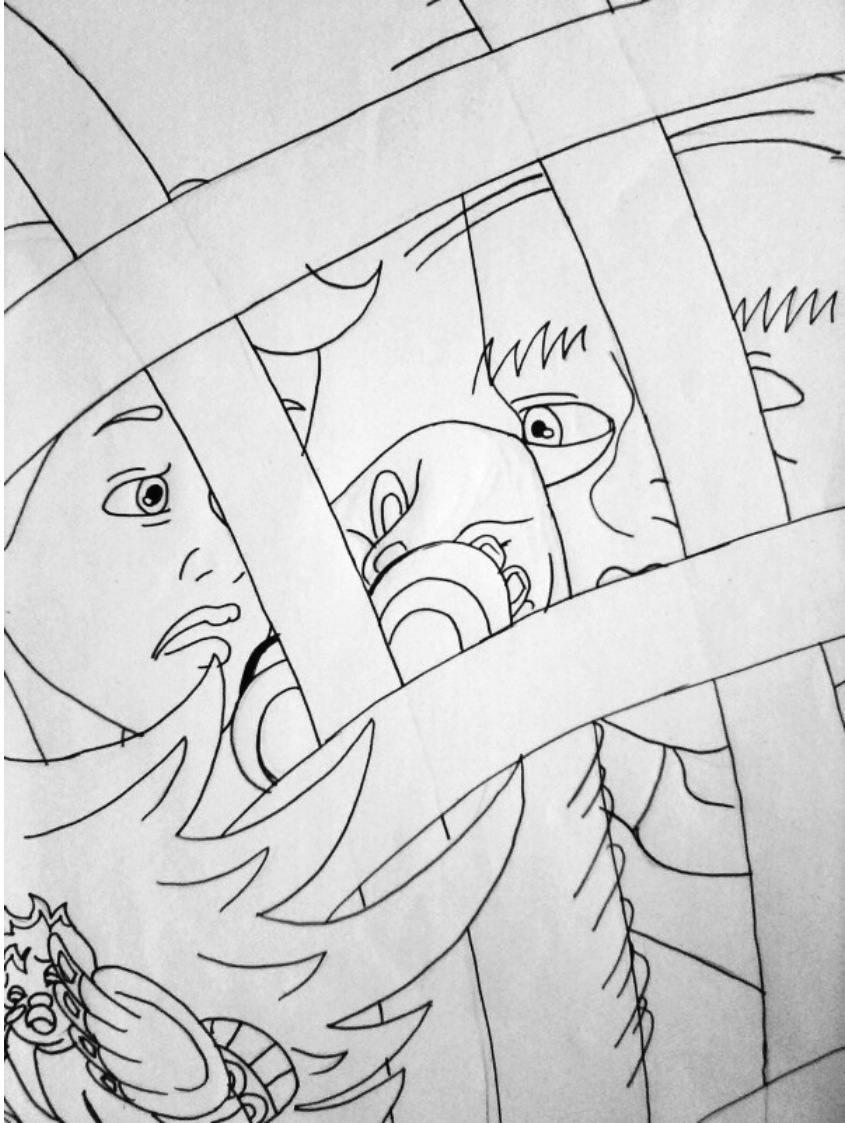

έτρεξε και ξεκλείδωσε μια μεταλλική βαριά πόρτα που οδηγούσε σε μια μικρή αποθήκη, κατέβηκε κάτι σκάλες που οδηγούσαν σε μια άλλη μεταλλική βαριά πόρτα που, αφού την ξεκλείδωσε, μπήκε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ψηλάφισε, έπιασε και τράβηξε με δυσκολία ως την πόρτα ένα μπαούλο που ήταν πιασμένο σε μια χοντρή αλυσίδα και κλειδωμένο με τρία χοντρά λουκέτα. Αφού τα ξεκλείδωσε όλα, άνοιξε το καπάκι του μπαούλου, έβγαλε από μέσα χρυσές και ασημένιες κλειδαριές με σκαλιστά κλειδιά και ξαναγύρισε στο εργαστήρι. Το αγοράκι εντυπωσιάστηκε από τη λάμψη των χρυσών κι ασημένιων κλειδαριών και την ομορφιά των σκαλιστών κλειδιών τους, την ώρα που ο τεχνίτης στεκόταν και πάλι πάνω απ' το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς.

- Για να δούμε τώρα, είπε κι άρχισε να δοκιμάζει πρώτα τις ασημένιες και μετά τα χρυσές κλειδαριές με τα σκαλιστά κλειδιά τους. Πάλι όμως χωρίς επιτυχία. Θυμωμένος τότε, πέταξε πέρα τις κλειδαριές και δοκίμασε με το σφυρί στην αρχή και με τον τροχό στη συνέχεια να κόψει τα κάγκελα... Αλλά και πάλι απέτυχε. Μετά από τόσες ώρες προσπάθειας, κάθισε αποκαμωμένος σε μια καρέκλα και έχοντας καρφωμένα τα μάτια του στο άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, μουρμούριζε:

- Δεν μπορεί, δε γίνεται, δεν είναι λογικό, κάποια λύση θα υπάρχει.

Το αγοράκι, όλες αυτές τις ώρες, καθόταν αμίλητο στη γωνιά του, γιατί ήξερε πως άμα ένας τεχνίτης είναι απασχολημένος, δεν πρέπει να ενοχλείται από τίποτα κι από κανέναν. Και θυμήθηκε τον πατέρα του, που όταν ήθελε να τον ρωτήσει κάτι, συνέχεια αυτός του απαντούσε απότομα: «όχι τώρα, είμαι απασχολημένος».

Το αγοράκι επέστρεψε από τις σκέψεις του όταν άκουσε έναν αναστεναγμό, αλλά δεν κατάλαβε αν ήταν απ' το στήθος του τεχνίτη ή από το φυσικό. Άκουσε τον σιδερά που ήταν και κλειδαράς, να σιγομιλά μονάχος του: «δε γίνεται, δεν έχει ξανασυμβεί, δεν είναι λογικό... δεν είναι... δεν είναι...». Ξαφνικά τον βλέπει να πετάγεται πάνω και να φωνάζει δυνατά: «αυτό είναι!.. αυτό είναι!.. πώς δεν το σκέφτηκα!.. ε μα βέβαια!»

Άρχισε να δουλεύει ασταμάτητα και, νύχτα πια, είχε ετοιμάσει μια υπέροχη κλειδαριά με το σκαλιστό κλειδί της και τα δυο σε σχήμα καρδιάς και βαμμένα άσπρα. Κόλλησε την άσπρη κλειδαριά πάνω στο άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς κι αφού κοντοστάθηκε για λίγο, δοκίμασε το άσπρο σκαλιστό κλειδί. Το αγοράκι πήσσιασε κι η καρδιά του ακουγόταν σαν το σφυρί πάνω στ' αμόνι, και τα πόδια του λύγιζαν σαν πυρωμένα σίδερα, ενώ το πουλάκι έβγαλε το κεφάλι του έξω από τη φωλιά που είχε φτιάξει στο πιο πυκνόφυλλο κλαδί της ελιάς. Εκεί μέσα ήταν χωμένο όλος αυτές τις ώρες, τρομαγμένο απ' τους άγριους ήχους των μετάρλων.

Ποτέ ένα κλειδί δεν ξεκλείδωσε τόση πίκρα, απογοήτευση και θυμό, όσο το άσπρο σκαλιστό κλειδί απ' την καρδιά του σιδερά που ήταν και κλειδαράς.

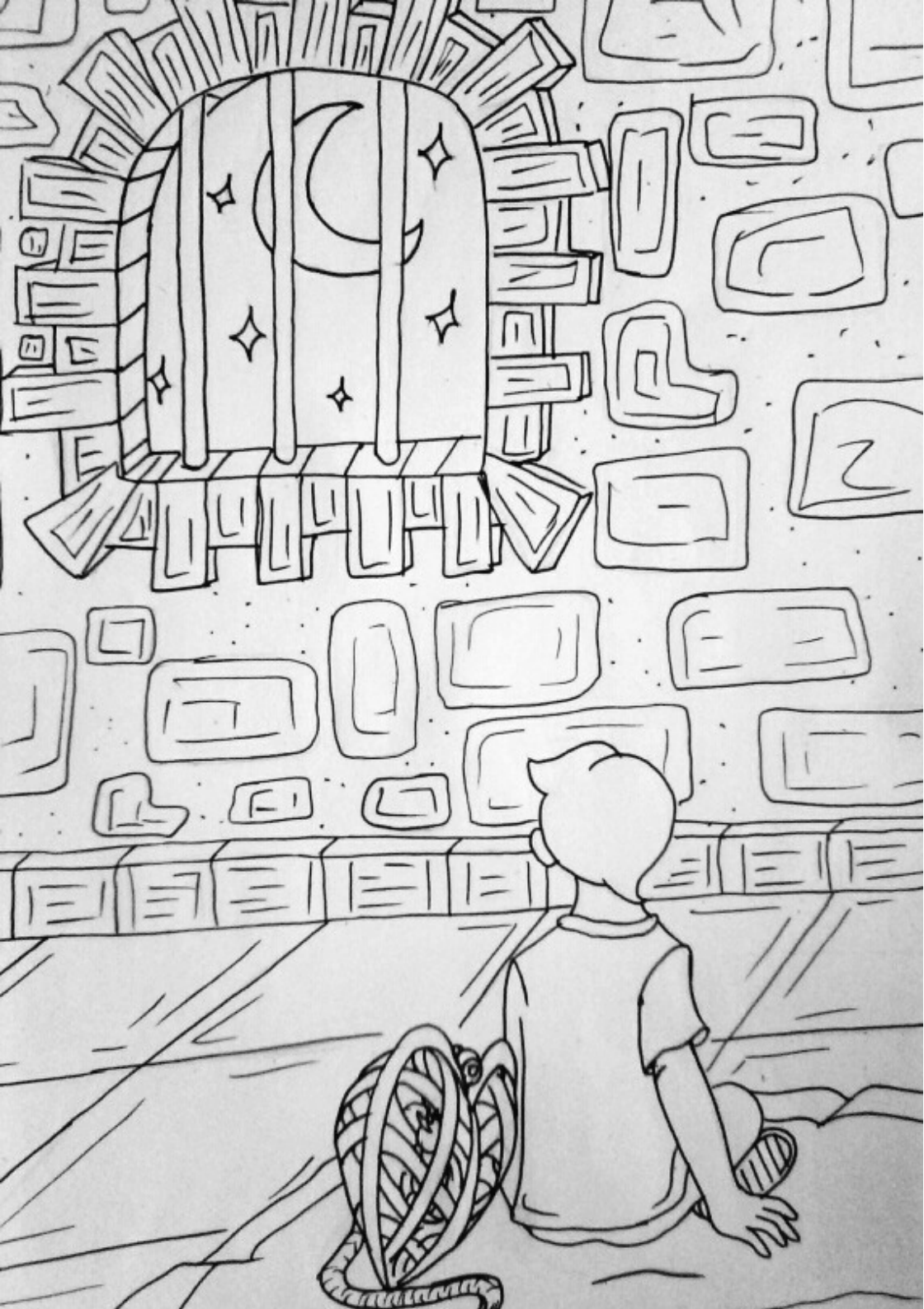
- *Δυστυχώς δε γίνεται τίποτα, είπε ξέπνοα στο αγοράκι. Μπορείς να το πάρεις.*

Το αγοράκι, βουρκωμένο και δυστυχισμένο, πήρε το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς στην αγκαλιά του, ενώ το πουλάκι λυπημένο, έχωσε και πάλι το κεφάλι μέσα στη φωλιά.

- *Σας ευχαριστώ, κύριε, για τον κόπο σας, είπε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα να φύγει. Πριν χαθεί στη σκοτεινιά της νύχτας, το σταμάτησε η φωνή του σιδερά που ήταν και κλειδαράς:*

- *Πού θα πας νυχτιάτικα μικρέ; Μείνε να κοιμηθείς εδώ και φεύγεις το πρωί. Εγώ θα τακτοποιήσω τις κλειδαριές και θα φύγω. Μην ξεχάσεις να κλειδώσεις καλά την πόρτα και τα παράθυρα μόλις βγω.*

Όταν έμεινε μόνο το αγοράκι, κάθισε σε μιαν άκρη πάνω σ' ένα μικρό χαλί και κοίταζε έξω από το τζάμι του καγκελωτού παραθύρου τ' αστέρια.

- Αυτό είναι πουλάκι, δε θα τα καταφέρουμε, είπε λυπημένα.

Το πουλάκι τιτίβισε κι έκοψε μερικά αμύγδαλα για το αγοράκι που ήταν όλη μέρα νηστικό.

- Ξέρεις πουλάκι; Είναι κρίμα. Αν ήταν η ιστορία μας παραμύθι, θα ήταν το μόνο παραμύθι που δεν έχει καλό τέλος.

- Έχω εσένα κι εσύ εμένα, του απάντησε το πουλάκι.

- Μα δεν έχεις την ελευθερία σου. Κοίτα έξω τ' αστέρια. Θα μπορούσες να είσαι εκεί και να πετάς ελεύθερο από το ένα στο άλλο.

Κοίταζαν για ώρα πολλή τ' αστέρια στον ουρανό, αμίλητα μέχρι που αποκοιμήθηκαν.

Το αγοράκι είδε ένα παράξενο όνειρο. Στεκόταν μπροστά σε μια κλειδωμένη πόρτα που έμοιαζε με χοντρό εξώφυλλο παραμυθιού κι αφού την ξεκλείδωσε μ' ένα κόκκινο κλειδί, μπήκε μέσα και του φάνηκε πως βρισκόταν στην πρώτη σελίδα κάποιου βιβλίου. Ήταν γαλάζια με άσπρα συννεφάκια και γεμάτη πολύχρωμα μπαλόνια. Άρχισε, περπατώντας, να ξεφυλλίζει λαιμαργα το βιβλίο κι έβλεπε πράσινες σελίδες του δάσους, λιβάδια γεμάτα λιμνούλες, ποταμάκια και ζώα του αγρού, μπλε σελίδες της θάλασσας με άσπρα караβάκια ν' αρμενίζουνε, κόκκινες σελίδες πτηνμυρισμένες παπαρούνες, κίτρινες του ήλιου, ασημένιες της νύχτας λουσμένες από ένα ολόγιομο φεγγάρι, χρυσαφές του καλοκαιριού, βιολετί της άνοιξης, γκριζες του χειμώνα. Σε μια κιτρινοπράσινη σελίδα του φθινοπώρου συνάντησε το πουλάκι.

- Πιάσε με αν μπορείς, του είπε αυτό χαμογελώντας και πέταξε στην επόμενη σελίδα.

Το αγοράκι το κυνήγησε για πολλές σελίδες κι ήταν ευτυχισμένο με το παιχνίδι τους μέχρι που έφτασε σε μια λευκή σελίδα. Στη μέση της είχε ένα καφέ δέντρο με λίγα φύλλα στα κλαδιά του. Τα

υπόλοιπα, κιτριλισμένα, ήταν πεσμένα γύρω του. Ήταν σίγουρα φθινοπωρινή σελίδα. Το αγοράκι την περπάτησε μέχρι που έφτασε στην άκρη του περιθωρίου, για να τη γυρίσει και να συναντήσει το πουλάκι που βρισκόταν ήδη στην επόμενη. Μα δεν τα κατάφερε. Προσπάθησε πολλές φορές να τη γυρίσει μα πάλι δεν τα κατάφερε. Σκέφτηκε τότε μήπως ήταν κλειδωμένη μα δεν έβλεπε καμία κλειδαριά. Ένωθε παγιδευμένο σ' εκείνη τη σελίδα. «Μήπως έφτασα στο τέλος του βιβλίου, μήπως έφτασα στο τέλος του παραμυθιού;» αναρωτήθηκε τρομαγμένο. Κοίταξε κάτω χαμηλά και είδε γραμμένη με κεφαλαία μαύρα γράμματα τη λέξη

ΤΕΛΟΣ

Κατέβηκε στενοχωρημένο χαμηλά και κουρασμένο όπως ήταν από την τόση προσπάθεια, κάθισε πάνω στη λέξη με τα πόδια έξω από το περιθώριο να κρέμονται στον αέρα. Συλλογίστηκε πως κανονικά δε θα 'πρεπε να 'ναι στενοχωρημένο, γιατί όλα τα παραμύθια έχουν ευχάριστο τέλος. Και τότε ξέσπασε σε κλάματα.

Το αγοράκι πετάχτηκε από τον ύπνο του, κοίταξε έξω από το παράθυρο κι είδε ότι είχε ξημερώσει. «Τι παράξενο όνειρο!» μουρμούρισε και σκούπισε με το χέρι το στόμα του που είχε αλμυρή γεύση.

Σε λίγο, κρατώντας στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με το πουλάκι να κοιμάται ακόμα χωμένο στη φωλιά του, ξεκλείδωσε τη βαριά σιδερένια δίφυλλη πόρτα και ξεχύθηκε στο φως μιας ηλιόλουστης μέρας.

Βγήκε έξω από την πόλη και για ώρες πολλές περιηλανιόταν σκεπτικό σε μέρη άγνωστα, δίχως συγκεκριμένο προορισμό. Κάποια στιγμή στάθηκε σε μια μικρή λίμνη να πει νερό να ξεδιψάσει. Σαν έπινε νερό ένιωσε πως κάποιος τους παρακολουθούσε. Γύρισε το κεφάλι και είδε ένα μεγάλο χρυσαφί λιοντάρι που η γλώσσα χείτη του κάλυπτε το μισό του σώμα. Στεκόταν αγέρωχο και περήφανο σαν άξιος βασιλιάς των ζώων. Πάντα το λιοντάρι στέκεται αγέρωχο και περήφανο σαν άξιος βασιλιάς των ζώων κι αυτό το ήξερε το αγοράκι. Και τότε χαμήλωσε τα μάτια.

Δεξιά του λιονταριού στεκόταν μια τίγρη κι αριστερά μια λεοπάρδαλη ενώ πίσω ακολουθούσαν πολλά ζώα, ελάφια, αντιλόπες, ασβοί, χελώνες, νυφίτσες αλλά και πουλιά, δρυοκοιλιάδες, τσίχλες, κοράκια, πέρδικες.

- Πολλή ώρα σε παρακολουθούμε, ακούστηκε η βροντερή φωνή του λιονταριού. Και συνέχισε:

- Κρατάς φυλακισμένο ένα πουλάκι. Γιατί; ΜΕ ποιο δικαίωμα;

- Μα... έκανε να πει το αγοράκι.

- Κανένας δεν μπορεί να φυλακίσει κάποιο ζώο κι αυτό έπρεπε να το γνωρίζεις. Μόνο εγώ έχω αυτό το δικαίωμα, μόνο ο βασιλιάς μπορεί να αποφασίσει για το αν και πόσο θα φυλακιστεί κάποιος.

- Μα... έκανε να πει και το πουλάκι που φτερούγιζε πάνω από τη λιμνούλα του.

- Εσύ βέβαια, συνέχισε το λιοντάρι κάπως ειρωνικά, είσαι άνθρωπος κι εσείς οι άνθρωποι μπορείτε να φυλακίζετε ο ένας τον άλλο, κάτι που απ' ό,τι γνωρίζω, το συντηρίζετε και μάλιστα φτιάχνετε όλο και πιο εξελιγμένα κλουβιά. Ο τόνος της φωνής του έγινε ξαφνικά άγριος:

- Όμως για τα ζώα δεν έχετε κανένα δικαίωμα, καμία αρμοδιότητα. Οι αποφάσεις για τα ζώα είναι δική μου δουλειά.

- Έχεις δίκιο, λιοντάρι, είπε το αγοράκι με σκυμμένο το κεφάλι.

- Αφού παραδέχεσαι το άδικο σου, περιμένω μια εξήγηση, απάντησε πιο ήρεμο τώρα το λιοντάρι.

Έτσι το αγοράκι διηγήθηκε όλη την ιστορία του και κάποια από τα ζώα που την άκουγαν, συγκινήθηκαν.

Μόλις το αγοράκι τελείωσε την εξιστόρησή του, το λιοντάρι κάτι ψιθύρισε με την τίγρη και τη λεοπάρδαλη, σαν να κάνανε συμβούλιο, και κατέληξε:

- Ε... χμ... λοιπόν οπωσδήποτε η ιστορία σου είναι αληθινή και σε κάνει σίγουρα να υποφέρεις. Ωστόσο οι νόμοι είναι νόμοι. Κι αφού φυλάκισες ένα πουλάκι, έστω και χωρίς να το θέλεις, από τη στιγμή που αυτό μόνο ένας βασιλιάς μπορεί να το αποφασίσει, είσαι παράνομος κι επομένως ένοχος. Αυτά τα λόγια, το λιοντάρι τα ήλεγε δυνατά να τ' ακούν όλα τα ζώα, ενώ στη συνέχεια βρυχήθηκε: «*πάρτε τον στη φυλακή*», κι αμέσως έτρεξαν η τίγρη κι η λεοπάρδαλη.

Το αγοράκι, κρατώντας στα χέρια σφιχτά το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με το πουλάκι, οδηγήθηκε στη φυλακή που ήταν ένας λάκκος με βάθος τέσσερα μέτρα. Πάνω απ' τον λάκκο τριγυρνούσε σαν φύλακας ένα μαύρο φίδι τέσσερα μέτρα μάκρος. Αντί για σκάλα ή σκοινί, αυτό κατέβαζε και ανέβαζε τους φυλακισμένους τυλίγοντας τους με το μακρύ σώμα του. Μόνο να το 'βλεπε κανείς και του 'φευγε αμέσως απ' το μυαλό κάθε σκέψη να δραπετεύσει.

Όταν τους έριξαν στη φυλακή είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Έτσι το αγοράκι και το πουλάκι δεν

πρόσεξαν αμέσως μια αλεπού που καθόταν σε μια άκρη. Γι' αυτό όταν την άκουσαν να λέει: «βρε καλώς τα παιδιά!» ξαφνιαστήκαν και χρειάστηκαν λίγο χρόνο μέχρι να την εντοπίσουν. Δε φαινόταν πολύ καθαρά η μορφή της, μα έδινε την εντύπωση και από τη φωνή της πως ήταν πανούργα και πονηρή. Πάντα η αλεπού είναι πανούργα και πονηρή και αυτό το ήξερε το αγοράκι. Και τότε αποφάσισε να μην της μιλήσει. Ωστόσο εκείνη συνέχισε απτόνη με αργή, μάγικη και περιπαιχτική φωνή:

- Τι έχουμε εδώ; Προβληματάκια;

Το αγοράκι δεν απάντησε.

- Λοιπόν, συνέχισε η αλεπού, ένα πράγμα που πρέπει να ξέρετε είναι πως η φυλακή θέλει συνεργασία. Έτσι μόνο θα καταφέρουμε κάτι καλό.

- Τι εννοείς;

- Εννοώ πως έχω ένα καλό σχέδιο να την κοπανήσουμε γρήγορα από δω.

- Να δραπετεύσουμε; ρώτησε με έκκληση το αγοράκι.

- Μέσα είσαι, απάντησε με σίγουρη φωνή η αλεπού.

- Μα... έκανε να πει το αγοράκι.

- Άκου αγόρι μου, το διέκοψε η αλεπού, έχω φάει τη φυλακή με το κουτάλι και πάντα με την πονηριά μου καταφέρνω να τη σκαπουλάρω.

- Τι; απόρησε το αγοράκι.

- Να την κοπανάω αδερφέ μου, να ξεγλιστρώ, να ξεφεύγω, είπε γεμάτη ικανοποίηση η αλεπού.

- Μα αφού είσαι πάλι εδώ.

- Λεπτομέρειες. Αν με βοηθήσετε, εσύ δηλαδή γιατί απ' ότι βλέπω ο φιλαράκος σου ζορίζεται λιγάκι, είπε κι έδειξε το πουλάκι, τότε μέχρι το πρωί θα την έχουμε κάνει με ελαφρά πηδηματάκια.

- Δεν ξέρω, δεν είναι σωστό, δίστασε το αγοράκι.

Η αλεπού γρύλισε λίγο, έμεινε κάμποσο σκεφτική και στο τέλος το ρώτησε με ύφος που φανέρωνε

ενδιαφέρον, πώς κατέληξε εκεί μαζί της στη φυλακή. Το αγοράκι της διηγήθηκε όλη την ιστορία του.

- Δυστυχισμένα μου, δε σας έφτανε η στενοχώρια σας, σας κλείσανε και στη φυλακή. Πήσιασε το αγοράκι και συνέχισε:

- Και να 'σαι σίγουρος πως θα γεράσεις εδώ μέσα. Δεν υπάρχει περίπτωση να σ' ελευθερώσουν. Έθιξες βλέπεις τον εγωισμό του βασιλιά, του λιονταριού κι αυτό είναι το μεγαλύτερο έγκλημα.

- Μα τι λες; Όλη μου τη ζωή; Εδώ; είπε πανικοβημένο το αγοράκι.

- Εμ! Γιατί σου λέω πως πρέπει να βάζουμε την πονηριά μας καμιά φορά για να προστατεύσουμε τον εαυτό μας. Αλλιώς χρόνια ολόκληρα θα τα 'χα περάσει μέσα σ' αυτό τον λάκκο.

Η αλεπού είχε καρφωμένα τα μάτια της στο αγοράκι που αχνοφαινόταν στο χλωμό φως του φεγγαριού, όση ώρα αυτό έμεινε σιωπηλό και σκεπτικό. Μετά από λίγη ώρα συνέχισε:

- Έπειτα είναι και τ' άλλο. Τι φταίει το καημένο το πουλάκι; Όσο σαπίζεις εσύ στη φυλακή, δυο φορές φυλακισμένο θα είναι αυτό.

Το αγοράκι ακούγοντας αυτά τα τελευταία λόγια, κατάλαβε πως όσο κατεργάρα κι αν ήταν η αλεπού, δεν είχε άδικο. Έπρεπε να αντιδράσει λοιπόν. Άξιζε κάθε προσπάθεια για τον σκοπό του. Κι ο σκοπός είναι να ελευθερωθεί το πουλάκι.

- Ακούω το σχέδιό σου, πετάχτηκε αποφασιστικά με σταθερή φωνή.

- Χε χε! χαμογέλασε ικανοποιημένη η αλεπού. Είσαι έξυπνο αγόρι και θα πας μπροστά. Ύστερα συνέχισε χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής της:

- Λοιπόν, άκου. Θ' αρχίσεις να φωνάζεις πως πεθαίνεις από τον πόνο, η κοιλιά σου σε πεθαίνει, κάτι που έφαγες σε πείραξε. Το φίδι θα σε πιάσει, επειδή είναι

σκοτάδι θα σε βγάλει πάνω να σε δουν από κοντά. Στα δύο μέτρα εγώ μπορώ να φτάσω, την ώρα λοιπόν που σε τραβάει, στα δύο μέτρα θα πηδήξω πάνω σου, θα κάνω άλλο ένα σάλτο άλλα δυο μέτρα και βγήκα.

- Μα γιατί δεν κάνεις εσύ την άρρωστη, είπε υποψιασμένα το αγοράκι.

- Πρώτον γιατί εσύ δεν μπορείς να πηδήξεις δυο μέτρα και μάλιστα δυο φορές και δεύτερον γιατί το φίδι ξέρει πως μια αλεπού είναι πανούργα και πονηρή και δε θα με πιστέψει.

- Και το φίδι, δε θα σε δει;

- Θα με δει, όμως κρατώντας ακόμα εσένα στον αέρα, δε θα σ' αφήσει να πέσεις για να με κυνηγήσει. Όταν σε βγάλει, εγώ θα είμαι σε απόσταση ασφαλείας.

- Κι εγώ; Το πουλάκι; Πώς θα ελευθερωθούμε;

- Έχε μου εμπιστοσύνη. Α, με αμφιβολίες δεν κάνουμε δουλειά, είπε πειραγμένη η αλεπού.

- Δεν ήθελα να σε προσβάλλω, είπε ένοχα το αγοράκι.

- Εγώ σου εμπιστεύτηκα το σχέδιό μου, με κίνδυνο να με προδώσεις... Ας είναι όμως, κατέληξε με ύφος ανωτερότητας η αλεπού.

Έτσι έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιο. Το φυλακισμένο αγοράκι, κρατώντας σφιχτά στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, άρχισε να φωνάζει πως πονάει η κοιλιά του. Το φίδι ακούγοντας τις φωνές, το έπιασε για να το βγάλει από τον λάκκο και στα μισά της διαδρομής η αλεπού έκανε ένα σάλτο πάνω στους ώμους του αγοριού, αστραπιαία ένα δεύτερο και βρέθηκε έξω από τον λάκκο. Πριν προλάβει να αντιδράσει το φίδι, η αλεπού χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Μάταια περίμενε το αγοράκι βοήθεια. Το φίδι αφού κατάλαβε τι είχε συμβεί, ξανάβαλε το αγοράκι στον λάκκο κι έτρεξε να ειδοποιήσει το λιοντάρι. Όστόσο τίποτα άλλο δεν τάραξε την ηρεμία τούτης της ασημένιας νύχτας. Το

αγοράκι καθόταν σε μια άκρη κι έκλαιγε. Είχε πολλούς λόγους για να κλάψει. Για το πόσο ευκολόπιστο ήταν, από τύψεις που προσπάθησε να δραπετεύσει, για την αποτυχία του να δραπετεύσει, για την αδυναμία του να ελευθερώσει το πουλάκι. Το πουλάκι καθόταν κι αυτό σε ένα κλαράκι της ελιάς ανασαίνοντας θυμωμένα. Είχε πολλούς λόγους ν' ανασαίνει θυμωμένα. Για την απάτη της πονηρής και πανούργας αλεπούς, για την αδυναμία του να βοηθήσει να δραπετεύσουν, για το λιοντάρι που τους φυλάκισε, για τον εαυτό του που έφερε τόση δυστυχία και ταλαιπωρία στο αγοράκι.

Λίγο πριν ξημερώσει αποκοιμήθηκαν, κι έγιναν τα δάκρυα του αγοριού δροσοσταλίδες στην άκρη των φύλλων γιατί ποτέ τα δάκρυα ενός παιδιού δεν πάνε χαμένα. Κι έγινε ο θυμός του πουλιού δροσερή ανάσα της αυγής γιατί ποτέ ο θυμός ενός φυλακισμένου πουλιού δεν πάει χαμένος. Ειδικά τις ασημένιες νύχτες!

Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου βρήκαν το αγοράκι και το πουλάκι να στέκονται μπροστά στο λιοντάρι. Ο βασιλιάς έχοντας στα δεξιά του την τίγρη, στ' αριστερά του τη λεοπάρδαλη και πίσω του μαζεμένα πολλά ζώα, κοίταζε το αγοράκι ατάραχος κι ανέκφραστος.

- *Λιοντάρι, θέλω να ζητήσω συγνώμη, είπα με χαμηλωμένα μάτια το αγοράκι.*

- *Δε φταίς εσύ, απάντησε καλοσυνάτα το λιοντάρι. Η πονηρή αλεπού σε ξεγέλασε. Πάντα αυτό κάνει άλλωστε.*

- *Εξαιτίας μου δραπετεύσε, είπε απογοητευμένο το αγοράκι.*

- *Μη σε νοιάζει αυτό. Ήξερα πως θα σε χρησιμοποιήσει για να ξεφύγει, όπως κάνει συνέχεια, μα αυτό ακριβώς*

ήθελα. Έχει κρύψει κάπου δέκα λαγούς, γι' αυτό την άφησα να φύγει, για να μας οδηγήσει στην κρυψώνα της. Έτσι θα μπορέσουμε να τους ελευθερώσουμε. Μόνο να προσέχεις, αν την συναντήσεις, να μη σε ξεγελάσει ξανά.

- Να τη συναντήσω; Ξαφιάστηκε το αγοράκι, πού; Τι; Εννοείς είμαστε ελεύθεροι να φύγουμε;

- Αυτό ακριβώς εννοώ μικρέ μου, απάντησε σοβαρό το λιοντάρι. Σε παρακολουθούσα απογοητευμένο να γυρνάς εδώ κι εκεί, πριν σε συναντήσω στη λίμνη. Σε έβαλα φυλακή για να νιώσεις πραγματικά τι σημαίνει να σου στερούν την ελευθερία σου. Λίγες ώρες μόνο έμεινες κι είδες η απόγνωση πού σε οδήγησε. Στο λάθος και τελικά στην εξαπάτησή σου. Τράβα τον δρόμο σου και προσπάθησε να βρεις τον τρόπο να ελευθερωθεί το πουλάκι, με περισσότερο πείσμα. Μακάρι να μπορούσα να βοηθήσω, μα δυστυχώς η δύναμη μου δεν έχει επίδραση στα ανθρώπινα έργα.

Το αγοράκι ένωσε να γλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη, χαρά και πείσμα. Ευγνωμοσύνη για το λιοντάρι που του έδωσε ένα μάθημα, χαρά που είναι πάλι ελεύθερο και πείσμα ότι θα προσπαθήσει ακόμα περισσότερο. Και τότε αποφάσισε να μην απογοητευτεί ποτέ ξανά. Την ίδια στιγμή το πουλάκι γέμισε ξανά θυμό και γλατσουρίζοντας τα φτερά του στη λιμνούλα, υποσχέθηκε στον εαυτό του να πάψει να είναι λιπημένο κι ότι θα τα καταφέρουν.

- Σ' ευχαριστώ λιοντάρι, πρέπει να βιαστώ, πρέπει να ελευθερώσω το πουλάκι, γιατί τώρα ξέρω τι σημαίνει φυλακή.

- Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω. Σου εύχομαι να τα καταφέρεις.

Καθώς έφευγε, το αγοράκι κοντοστάθηκε και γυρίζοντας πίσω το κεφάλι, ρώτησε τον βασιλιά:

- *Μα την αλεπού μου είπες να την προσέχω άμα την ξαναδώ. Δε θα την πιάσεις δηλαδή;*

Το λιοντάρι γληπσίασε το αγοράκι και του απάντησε με χαμηλή μελαγχολική φωνή:

- *Την αφήνω κάμποσο καιρό και μετά την πιάνω. Είναι άλλωστε σχεδόν πάντα η μόνη μου κρατούμενη στη φυλακή. Αν δεν ήταν κι αυτή ποιον θα δικάζα, πως θα 'δειχνα βασιλιάς με κύρος, θα 'χανα ακόμα μια αρμοδιότητα. Το λιοντάρι αναστέναξε: «Λιγότεύουμε μικρέ. Άιντε τώρα στο καλό».*

Το αγοράκι δεν κατάλαβε καλά τα τελευταία λόγια του λιονταριού, ωστόσο χαιρέτισε ξανά και τράβηξε τον δρόμο του.

* * *

Κόντευε μεσημέρι και το αγοράκι, κρατώντας πάντα στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με το πουλάκι μέσα, καθώς βάδιζε σ' ένα μικρό δάσος λίγο έξω από ένα χωριό, άκουσε κάτι παράξενους ήχους σαν κάποιος να βογκούσε. Αμέσως κατευθύνθηκε προς τα κει και είδε την αλεπού πιασμένη απ' τα πόδια σ' ένα δόκανο, να σκούζει. Αυτή, μόλις τους είδε, χάρηκε, γούρλωσε τα μάτια και είπε:

- *Καλώς τα φιλαράκια μου!*

Το πουλάκι άρχισε να κουνάει θυμωμένο τις φτερούγες του, ενώ το αγοράκι της είπε θυμωμένο κι αυτό:

- *Πονηρή αλεπού, έχεις κανένα καλό σχέδιο τώρα για να ξεφύγεις;*

Η αλεπού χαμήλωσε για μια στιγμή τα μάτια σαν να ντράπηκε, ωστόσο αμέσως σήκωσε το κεφάλι κι είπε αθώα:

- *Ξέρω φιλαράκο, σας ξεγέλασα. Όμως συμπαθάτε με, είναι στη φύση μου βλέπεις να είμαι πονηρή και*

πανούργα. Κι όπως βλέπετε, μπλέκω συνέχεια σε μπελάδες.

- Ποιος σ' έπιασε αυτή τη φορά;

- Κάτι να φάω γύρευα η κακομοίρα απ' το χωριό, μα έπεσα στο δόκανο που 'χαν στήσει κυνηγοί. Ζόρικες, φιλαράκο, οι παγίδες του ανθρώπου.

- Και τώρα τι θα γίνει; Τι έχεις στο μυαλό σου; ρώτησε το αγοράκι.

- Την πάτησα, φιλαράκο... Θα καταλήξω γουναρικό και κουβερτούλα. Αυτό ήταν... τέλος... αργά ή γρήγορα έτσι θα γινόταν... απ' τη μια τα ζώα... απ' την άλλη οι άνθρωποι... με βάλανε στη μέση... μόνη απόμεινα... πόσο ν' αντέξω; κατέληξε η αλεπού με βουρκωμένα μάτια.

Το αγοράκι σκέφτηκε πως ίσως η αλεπού να λείει πάλι ψέματα και να δίνει παράσταση για να τη ληπτηθούν. Αυτό όμως δεν είχε και τόση σημασία. Έτσι κι αλλιώς είχε αποφασίσει να τη βοηθήσει. «Δε θέλω να βλέπω πια κλουβιά και παγίδες» σκέφτηκε, ενώ από το μυαλό του πέρασαν και τα τελευταία λόγια που του είχε πει το λιοντάρι. Δεν είχε καταλάβει καλά, ωστόσο του 'δωσε την εντύπωση, του φάνηκε πως το λιοντάρι τη χρειαζόταν την αλεπού. Κοίταξε το πουλάκι που δε χτυπούσε πια θυμωμένο τις φτερούγες του κι αφού έπιασε δυο χοντρά ξύλα, άνοιξε την παγίδα και ελευθέρωσε την αλεπού.

- Ουφ! Πολύ καλύτερα είναι τώρα... Λίγο πρησμένα τα πόδια μου αλλά με λίγη ξάγħα θα φτιάξουν, είπε ανακουφισμένη.

- Και κοίτα την επόμενη φορά να είσαι πιο προσεχτική, της είπε το αγοράκι κι έκανε να φύγει.

- Ε! Στάσου φιλαράκο... πού πας;... έτσι φεύγεις; Ούτε ένα ευχαριστώ δεν πρόλαβα να σου πω, είπε ξαφνιασμένη η αλεπού.

- Δε χρειάζεται, απάντησε το αγοράκι.

- Άκου, ξανάπε με σοβαρή αυτή τη φορά φωνή, φιλαράκο με βοήθησες. Αν και σου την έφερα στη φυλακή, εσύ αντί να μ' εκδικηθείς, με ελευθέρωσες για δεύτερη φορά. Σου χρωστάω λοιπόν μια χάρη, πρέπει να στ' ανταποδώσω.

- Τίποτα δε μου χρωστάς, είπε το αγοράκι κι έκανε πάλι να φύγει.

- Άκου! Σκέφτηκα μια λύση για το πρόβλημά σου.

Το αγοράκι κοντοστάθηκε και γύρισε το κεφάλι λέγοντας:

- Τι εννοείς;

- Εννοώ, πως αυτό που θα σου πω, μπορεί και να βοηθήσει να ελευθερωθεί το πουλάκι.

Το αγοράκι χωρίς να μιλήσει, γήγασε την αλεπού ενώ το πουλάκι ανέβηκε στο πιο ψηλό κλαδί της ελιάς.

- Πήγαινε στη σπηλιά της μεταμόρφωσης, συνέχισε η αλεπού. Εκεί κατοικεί η καλή κακή νεράιδα. Αυτή μπορεί να σε μεταμορφώσει.

- Να με μεταμορφώσει; Ξαφνιαστηκε το αγοράκι.

- Ναι, να σε μεταμορφώσει. Εσείς οι άνθρωποι έχετε συνέχεια στο μυαλό σας φυλακές και κλουβιά. Ακόμα και τα σπίτια σας μοιάζουν με κλουβιά. Τοίχοι γύρω-γύρω, πόρτες με διπλές και τριπλές κλειδαριές, παράθυρα με κάγκελα. Αφού λοιπόν μόνο οι άνθρωποι φτιάχνουν κλουβιά, αν απαλλαγείς από την ανθρώπινη φύση σου, τότε αμέσως θα χαθεί και το κλουβί.

Το αγοράκι έμεινε για λίγο συλλογισμένο και μετά χοροπήδησε φωνάζοντας δυνατά:

- Μα ναι!... ναι βέβαια!... σωστά!... Αν δεν είμαι άνθρωπος, δεν υπάρχει και κλουβί. Σωστά... αν... αν ήμουν ας πούμε πουλάκι... ναι... θα μπορούσα να μεταμορφωθώ σε πουλάκι, είπε και κοίταξε το πουλάκι που τίναζε χαρούμενο τις φτερούγες του.

Ξαφνικά το αγοράκι σταμάτησε να χοροπηδά και να ενθουσιάζεται λες και το σκέπασε ολόκληρο η αμφιβολία. Γύρισε προς την αλεπού λέγοντας:

- *Ε; Αυτό δεν εννοείς; Μπορώ να μεταμορφωθώ σε ό, τι θέλω; Ή μήπως... μήπως δεν είναι αλήθεια όσα λες;*

- *Με το δίκιο σου δε μ' εμπιστεύεσαι,* είπε πάλι σοβαρά η αλεπού. Απότομα τότε τίναξε προς τα πάνω το κεφάλι και άρχισε σιγά-σιγά να απομακρύνεται ξαναπαίρνοντας το γνώριμο μάγικο, αργό και περιπαιχτικό τόνο η φωνή της:

- *Αλήθεια σου λέω, φιλαράκο. Πέραν το χωριό, ανέβα το βουνό, κατέβα το βουνό και θα συναντήσεις μια ξερή κοιλάδα. Κακοτοπιά, αδερφέ μου, έρημος σκέτη. Δεν πατά ούτε άνθρωπος ούτε ζώο εκεί. Μόλις τη διασχίσεις, θα συναντήσεις την είσοδο ενός φαραγγιού. Ακολουθήσε το και θα σε βγάλει στη σπηλιά της καλής κακής νεράιδας. Λένε πως την είσοδο τη φυλάνε ένας λύκος κι ένα κριάρι. Να προσέξεις τι θα πεις.*

- *Ε... έκανε να ρωτήσει το αγοράκι, όμως η αλεπού που είχε ήδη απομακρυνθεί, το διέκοψε:*

- *Άσε τις ερωτήσεις, τα υπόλοιπα θα τα βρεις μόνάχος σου, και πριν χαθεί στο δάσος του φώναξε ζηγρά:*

- *Ε φιλαράκο! Τι θα ηεγες να γίνεις αλεπού; Θα τα καταφέρναμε περίφημα οι δυο μας. Κι έχω κάτι τρελά σχέδια. Σκέψου το!*

Μόλις η αλεπού χάθηκε μέσα στο δάσος, το αγοράκι χαμογέλασε, ενώ το πουλάκι, γεμάτο αγωνία, το κοιτούσε και κεληδούσε ζηγρά! Το αγοράκι είχε όρεξη να πειράξει το πουλάκι και συνέχισαν τον δρόμο τους λέγοντας του:

- *Εδώ που τα λέμε, δε θα 'ναι κι άσχημα ε; Θα 'χω ωραία φουντωτή ουρά, θα πετάς εσύ ψηλά να βλέπεις πού έχει κότες, να μου λες και να ορμάω. Ε; Τι λες;*

Το πουλάκι χοροπηδούσε σαν τρελό και βουτώντας τις φτερούγες του στο νερό της λιμνούλας, πετούσε όσο πιο κοντά μπορούσε στο αγοράκι για να τιναχτεί πιτσιλώντας το στο πρόσωπο.

* * *

Καθώς βάδιζαν στην ξερή κοιλάδα, είδαν από μακριά έναν άνθρωπο σκυφτό να σκαλίζει μ' ένα ραβδί το χώμα. Τον γρήσιασαν και μόλις αυτός αντιλήφθηκε τους ξαφνικούς επισκέπτες, πετάχτηκε όρθιος. Ήταν απόγεμα και μέσα στο ξερό τοπίο ξεχώριζαν τα ζωηρά χρώματα που είχε το πουλάκι. Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν γέρος, κοίταζε επίμονα μέσα από τα χοντρά ασημένια γυαλιά του το κλουβί, κοντοσιμώνοντας, ενώ το αγοράκι το έσφιξε γερά στην αγκαλιά του.

- *Τι πανέμορφο κλουβί!* είπε και συνέχισε: *«Ξέρετε, είμαι συλλέκτης κι έχω χιλιάδες κλουβιά στη συλλογή μου. Έχω τη μεγαλύτερη συλλογή στον κόσμο, όμως... όμως αυτό είναι κάτι μοναδικό. Άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με ένα σπάνιο πουλάκι μέσα!»*

Το αγοράκι δε μίλησε μόνο έσφιξε ακόμα πιο πολύ στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς.

- *Μα μη φοβάσαι, μικρέ, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα από 'να γέρο άνθρωπο. Έλα, έλα να σου δείξω.*

Το αγοράκι μην έχοντας να φοβηθεί τίποτα από 'να γέρο άνθρωπο και κουρασμένο καθώς ήταν από το περπάτημα όλη μέρα, τον ακολούθησε.

Ο συλλέκτης οδήγησε το αγοράκι σε ένα σημείο που είχε πολλούς θάμνους. Αφού τους διέσχισαν, μπήκαν σε μια τρύπα, προχώρησαν σ' ένα στενό πέρασμα, που ίσα-ίσα χωρούσε άνθρωπος και έφτασαν σε μια μεγάλη γαλαρία που φωτιζόταν από πυρσούς. Δεξιά κι αριστερά στα πέτρινα τοιχώματα

της γαλαρίας, μέσα σε σκαλισμένες προθήκες, υπήρχαν κλουβιά, αμέτρητα κλουβιά. Το αγοράκι έμεινε να κοιτά με ανοιχτό το στόμα. Ποτέ του δεν είχε δει τόσα πολλά κλουβιά και τέτοια σχέδια: στρογγυλά, τετράγωνα, τρίγωνα, κυλινδρικά, πυραμίδες, κλουβιά σε σχήμα σύννεφου, αστεριού, σπιτιού. Και χρώματα! Κόκκινα, κίτρινα, πράσινα, άσπρα, μαύρα, δίχρωμα, τρίχρωμα, πολύχρωμα. Τα πιο εντυπωσιακά όμως ήταν στις πιο ψηλές προθήκες: χρυσά, ολόχρυσά κι ασημένια κλουβιά. Κι όλα ήταν άδεια. Σε κανένα δεν υπήρχε πουλάκι μέσα.

Το πουλάκι, αντικρίζοντας αυτό το θέαμα ανατρίχιασε και χώθηκε στη φωλιά του τρέμοντας από φόβο.

- Μου' φαγε όλη μου τη ζωή να τα μαζέψω. Άλλα τ' αγόρασα, άλλα τα βρήκα, άλλα μου τα χάρισαν. Όμως πάντα κάτι μου έλειπε. Είχα ακούσει κι είχα διαβάσει για τα άσπρα κλουβιά στο σχήμα της καρδιάς μα όσο κι αν προσπάθησα, δεν κατάφερα όχι να αποκτήσω, μα και να δω. Η φωνή του συλλέκτη ακούστηκε τώρα σπασμένη:

- Και να λοιπόν που αξιώθηκα να δω τώρα στα γεράματα. Σε διαβεβαιώνω αγόρι μου πως αξίζει όσο όλα τα κλουβιά του κόσμου.

Αφού έμεινε για λίγο αμίλητος με καρφωμένο το βλέμμα στο άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, ο συλλέκτης συνέχισε με σίγουρη και γλυκιά φωνή:

- Ζήτα μου ό, τι θες και θα το χεις, αρκεί να μου το δώσεις.

- Όχι βέβαια! τινάχτηκε το αγοράκι. Ούτε για όλα τα πηούτη του κόσμου δεν το δίνω.

- Μα αν, αν κρατήσεις το πουλάκι, τι αξία έχει για σένα ένα σκέτο κλουβί;

- Αυτό δε γίνεται, είπε το αγοράκι κι άρχισε να διηγείται την ιστορία του.

- *Όστε είναι αλήθεια λοιπόν!* είπε στο τέλος απογοητευμένος ο συλλέκτης. *Το είχα ακούσει αυτό, αλλά πίστευα πως είναι ένας μύθος που φτιάχτηκε για ν' ανεβάσει την αξία του κλουβιού.*

Ο συλλέκτης έμεινε για λίγο σιωπηλός σαν να έπρεπε να πάρει μια μεγάλη απόφαση και μετά ζήτησε απ' το αγοράκι να τον ακολουθήσει. Το αγοράκι τον ακολούθησε διστακτικά κι αφού πέρασαν από στενούς και μπερδεμένους διαδρόμους, έφτασαν σε μια άλλη γαλαρία που αντικρίζοντας το θέαμα της, το αγοράκι έβγαλε μια κραυγή έκπληξης.

Μπροστά του απλώνόταν ένας πελώριος σωρός από χρυσά κι ασημένια νομίσματα και σκεύη και πολύτιμα πετράδια, που αστραποβολούσαν κάτω από το φως των πυρσών. Ο συλλέκτης το γρήσιασε και σχεδόν του ψιθύρισε στο αυτί.

- *Όλα, όλα αυτά είναι δικά σου και δε σου ζητώ τίποτε άλλο παρά μονάχα αυτό το κλουβί που κρατάς.*

Το αγοράκι, χωρίς δεύτερη σκέψη, αρνήθηκε και ζήτησε από τον συλλέκτη να γυρίσουν πίσω.

Επέστρεψαν στην πρώτη γαλαρία κι ο συλλέκτης παρακάλεσε το αγοράκι να μείνουν για να κοιμηθούν εκεί, ώστε να έχει κι αυτός τη χαρά να θαυμάσει έστω και για λίγες ώρες, αυτό το υπέροχο κλουβί που δεν κατάφερε σε όλη του τη ζωή να αποκτήσει. Το αγοράκι σκέφτηκε πως ο συλλέκτης του έδειξε εμπιστοσύνη φανερώνοντάς του τους θησαυρούς, όμως δεν του άρεσε καθόλου το μέρος. Το τρώμαζε και του πλάκωνε την ψυχή. Γύρισε και είδε το πουλάκι να είναι ακόμα χωμένο στη φωλιά του, με το κεφαλάκι του να τρέμει και τα μάτια γουρλωμένα.

- *Ξέρεις, λιπάμαι, αλλά βιαζόμαστε. Με όσα σου διηγήθηκα έχουμε κιόλας αργήσει πολύ.*

- *Καταλαβαίνω,* έκανε απογοητευμένος ο συλλέκτης.

Όταν βγήκαν έξω στον καθαρό αέρα της νύχτας, ο συλλήκτης έδωσε μια αναμμένη δάδα στο αγοράκι για να βλέπουν στον δρόμο τους και για να ανάψει φωτιά να ζεσταθούν, όπου σταματούσαν, μιας κι έκανε ψύχρα. Πριν φύγει το αγοράκι τον ρώτησε:

- Πες μου, δε φοβάσαι που ξέρω τώρα την κρυψώνα των θησαυρών σου;

- Για να αρνηθείς τους θησαυρούς μου, σημαίνει πως έχεις πάρει για τα καλά την απόφαση σου να απαρνηθείς την ανθρώπινη φύση σου οπότε δεν κινδυνεύω. Μα κι έτσι αν δε γίνει, ξέρεις καλά πως κουβαλάς πολύ μεγαλύτερο θησαυρό από μένα.

- Ναι το ξέρω, είπε χαμογελαστά το αγοράκι κοιτώντας το πουλάκι που έβγαινε σιγά-σιγά με θάρρος από τη φωλιά του.

Το αγοράκι χαιρέτισε τον συλλήκτη κι έφυγε. Μέσα στην ησυχία της νύχτας, κάποια στιγμή αναρωτήθηκε τι αξία έχουν όλα αυτά τα γηούτη στη μέση μιας ξερής κοιλάδας. Και να θέλει κανείς, δεν μπορεί να τα χρησιμοποιήσει. Και τότε χωρίς να ξέρει γιατί, το μυαλό του πήγε στο πουλάκι που πολλές φορές, ηουσιμένο στο φως του δειλινού, φτερούγιζε, αποκαλύπτοντας λεπτές αποχρώσεις των πανέμορφων χρωμάτων του, στη μέση, ακριβώς στη μέση του άσπρου κλουβιού στο σχήμα της καρδιάς.

- Κουράγιο πουλάκι, είπε αποφασιστικά κι άρχισε να προχωρά πιο γρήγορα. Το πουλάκι είχε χωθεί πάλι για τα καλά μέσα στη φωλιά του έχοντας αποκοιμηθεί.

***

Το πρωί, το αγοράκι κουρασμένο και ξενυχτισμένο, κρατώντας στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με το πουλάκι, έφτασε στην είσοδο μιας σπηλιάς. Ήταν ένα μεγάλο άνοιγμα

τρία μέτρα ύψος και χωρούσαν να περάσουν πέντε μεγάλοι άνθρωποι μαζί. Τότε ακούστηκε μια τσιριχτή, διαπεραστική φωνή:

- *Καλώς τους!*

Το αγοράκι και το πουλάκι κοίταξαν δεξιά κι αριστερά μα δεν είδαν κανέναν.

- *Εδώ, εδώ! Δε με βλέπετε;* Ξανακούστηκε η φωνή.

Το αγοράκι έσκυψε το κεφάλι και είδε στην είσοδο της σπηλιάς ένα σκουροπράσινο βάτραχο να χοροπηδά για να τραβήξει την προσοχή τους. Το αγοράκι ξαφνιασθηκε. Δυο βήματα να είχε κάνει ακόμα και θα τον είχε πατήσει. Έμεινε να τον κοιτάζει κι αναρωτήθηκε αν αυτός ο βάτραχος ήταν ο φύλακας της σπηλιάς. Σκέφτηκε πως αν ήταν ο φύλακας της σπηλιάς, πολύ εύκολα θα μπορούσε να μπει κάποιος μέσα. Γρήγορα όμως ο βάτραχος τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

- *Λοιπόν, ήρθατε για να δείτε την καλή κακή νεράιδα; Κουαξ! Τι ακριβώς θέλετε;*

Το αγοράκι τότε διηγήθηκε την ιστορία του και στο τέλος ο βάτραχος είπε:

- *Τι συγκινητικό! Κουαξ! Και τι μεγάλη θυσία! Κουαξ!* Πήσιασε χοροπηδώντας το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς, κοίταξε το πουλάκι και συνέχισε:

- *Όμως για μια τέτοια ομορφιά, αξίζει κάθε θυσία.*

Στη συνέχεια, ξαναγύρισε στην είσοδο της σπηλιάς και τους ζήτησε να περιμένουν μέχρι να ειδοποιήσει την καλή κακή νεράιδα.

- *Περιμένετε εδώ μέχρι να γυρίσω και να σας καλέσω να περάσετε μέσα. Όσο λείπω, κουαξ, απαγορεύεται να προχωρήσετε και να μπείτε στη σπηλιά.* Είπε και χάθηκε μέσα της.

Το αγοράκι έμεινε εκεί για λίγο, μα κουρασμένο όπως ήταν, σκέφτηκε να καθίσει κάπου να ξεκουραστεί. Κοίταξε προς την είσοδο της σπηλιάς και

προς στιγμή, σκέφτηκε να περάσει ίσα-ίσα μέσα και να περιμένει εκεί. Όμως θυμήθηκε τα λόγια του βατράχου κι έτσι έδιωξε αυτή τη σκέψη από το μυαλό του. Κοίταξε γύρω του και είδε στα δεξιά του λίγο πιο πέρα ένα μικρό δάσος με κέδρους. Τότε σκέφτηκε να πάει εκεί που έχει σκιά ώστε να μην τον ζαλίζει ο ήλιος. Όμως η αγωνία του ήταν τόση, που δεν ήθελε να απομακρυνθεί απ' τη σπηλιά, οπότε κάθισε εκεί ακριβώς που στεκόταν.

Οι ώρες περνούσαν και του φαινόταν αιώνες. Ήρθε το απόγεμα, βασίλεψε ο ήλιος, βράδιασε. Όλο αυτό το διάστημα, το πουλάκι πετούσε από κλαδί σε κλαδί και κελητούσε ζωηρά για να κρατήσει ξύπνιο το αγοράκι, που με δυσκολία κρατιόταν να μην κοιμηθεί.

Είχε νυχτώσει για τα καλά. Το αγοράκι κοίταζε στον ουρανό τα αστέρια και δείχνοντάς τα με το δάχτυλο, έλεγε:

- Κοίτα πουλάκι, λες να έχουν μεταμορφωθεί κι αυτά; Λες να ήταν άνθρωποι ή ζώα και γίνανε αστέρια; Για να μην τους ξεχάσουν ποτέ. Αυτό μπορεί να ζήτησαν από την καλή κακή νεράιδα. Για να τα βλέπουμε τις νύχτες και να τους θυμόμαστε. Κοίτα! Αυτά εκεί μοιάζουν με δράκο. Κοίτα ένα λιοντάρι! Να ένας ταύρος! Δες αυτά· δε μοιάζουν με αρκούδα; Να εκεί πυρολαμπίδες! Κι έδειχνε μακρινά αστέρια που τρεμοπαιζανε. Ποτέ μου δεν έχω ξαναδεί τόσα πολλά αστέρια στον ουρανό. Τι ωραία που θα ήταν πουλάκι, να πετάγαμε μαζί από το ένα στο άλλο!

Το αγοράκι έμοιαζε μαγεμένο κι ευτυχισμένο. Το πουλάκι δε σταματούσε λεπτό να κεληδά ζωηρά και να πετά από κλαδί σε κλαδί. Αρχισε να κόβει τις πιο μικρές μαργαρίτες και τα πιο μικρά χρυσάνθεμα και να τα κρεμάει στο πιο ψηλό σημείο του άσπρου κλουβιού στο σχήμα της καρδιάς. Κι έμοιαζαν με

αστέρια στον ουρανό. Και τότε το πουλάκι κατάλαβε πόσο υπέροχα θα ήταν να πετούν από αστέρι σε αστέρι μαζί με το αγοράκι. Και το κελήδημά του έγινε ακόμα πιο ζωνρό. Το αγοράκι χαμήλωσε το κεφάλι και το κοίταξε. Είδε τον μικρό ουρανό του άσπρου κλουβιού στο σχήμα της καρδιάς γεμάτο άσπρα, κίτρινα και κόκκινα αστέρια και χαμογέλασε. Το πουλάκι, χαμηλά δίπλα στη λιμνούλα, κοίταζε συνέχεια τα αστέρια του και τραγουδούσε ευτυχισμένο.

* * *

Στον ουρανό απλώνόταν το μωβ πέγγλο της αυγής, όταν ακούστηκε η φωνή του βατράχου:

- Βλέπω είστε ακόμα εδώ! Κουαξ! Πολύ χαίρομαι! Κι ακόμα περισσότερο που δεν παραβήκατε την απαγόρευση. Μετά απ' αυτό, νομίζω πως ήρθε η ώρα να συναντήσετε την καλή κακή νεράιδα. Ακολουθήστε με παρακαλώ!

Το αγοράκι πετάχτηκε όρθιο κι ακολούθησε τον βάτραχο, ενώ η καρδιά του χοροπηδούσε ασταμάτητα. Όσο προχωρούσαν μέσα στη σπηλιά, τόσο πιο φωτεινή γινόταν αυτή αποκαλύπτοντας χιλιάδες σταλακτίτες και σταλαγμίτες. Μερικοί απ' αυτούς είχαν σχήματα που έμοιαζαν με ζώα ή με ανθρώπους σε διάφορες στάσεις. Στη μορφή τους, ήταν αποτυπωμένα όλα τα συναισθήματα που μπορεί να νιώσει άνθρωπος ή ζώο.

Ο βάτραχος, χωρίς να χαμηλώσει καθόλου τον τόνο της φωνής του, βάδιζε μπροστά εξηγώντας στο αγοράκι πως αν η ιστορία του είναι πειστική, θα αποκαλυφτεί το πρόσωπο της καλής νεράιδας και θα πραγματοποιήσει την επιθυμία του. Αν όχι, τότε θα αποκαλυφτεί το πρόσωπο της κακής νεράιδας και θα τον μεταμορφώσει σε ό,τι εκείνη θελήσει. Του είπε

ακόμα πως αν το επιθυμούν, αν μετάνιωσαν, μπορούν να γυρίσουν πίσω.

Το αγοράκι τρόμαξε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, ενώ το πουλάκι φούσκωσε από την τρομάρα του κι αυτό, σαν να κρύνωνε. Όμως δε σκέφτηκαν καθόλου να κάνουν πίσω.

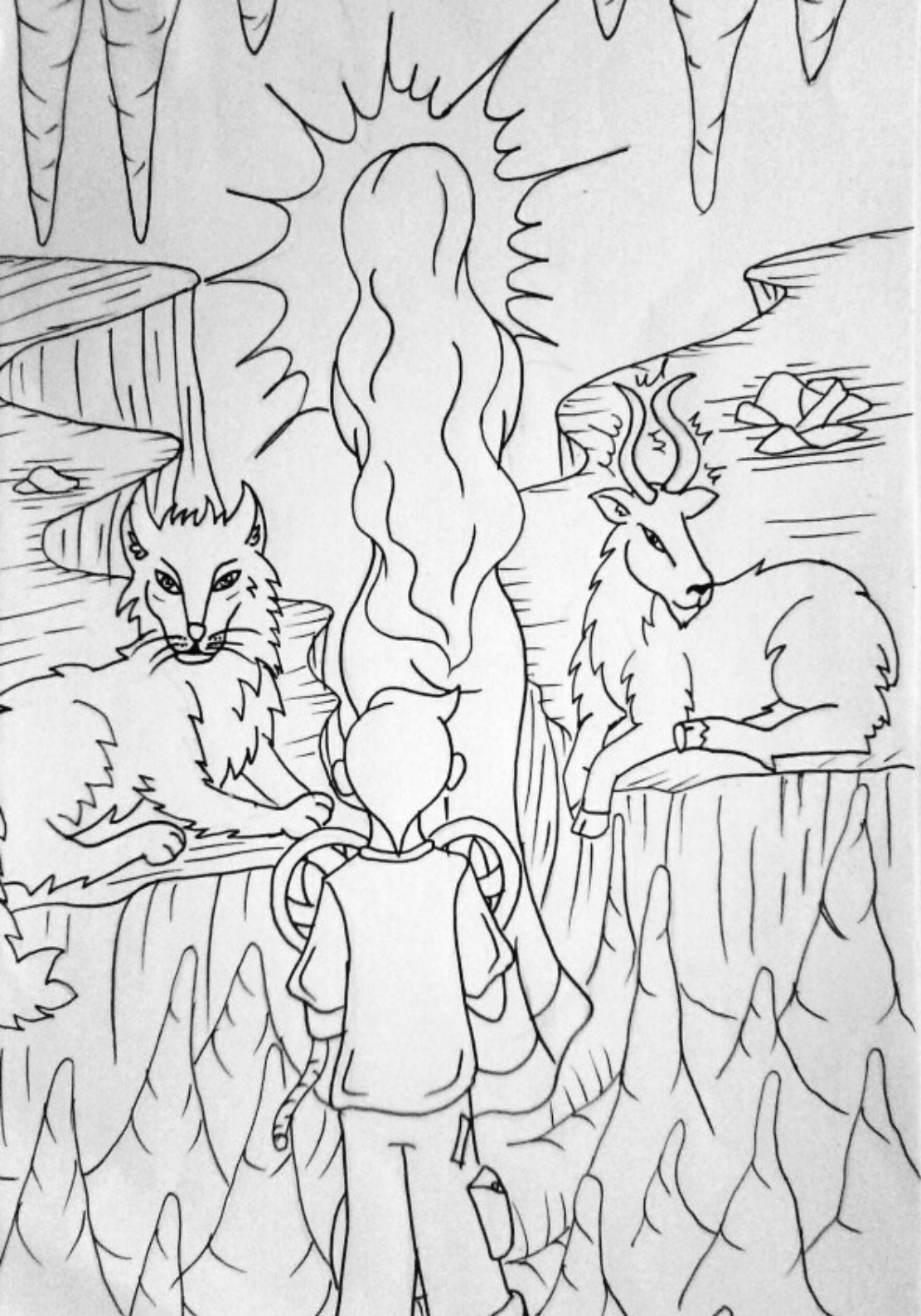
Το φως γινόταν όλο και πιο δυνατό μέχρι που έφτασαν σε ένα σημείο που φαινόταν να είναι το τέλος της σπηλιάς. Ψηλά, στον κάθετο τοίχο της, πρέπει να υπήρχε μια τρύπα. Μα κανείς δεν μπορούσε να κοιτάξει εκεί γιατί από κει έβγαινε το φως εκτυφλωτικό. Ακριβώς από κάτω, σ' ένα υπερυψωμένο ίσιωμα της σπηλιάς, στεκόταν μια γυναίκα με το πρόσωπο στραμμένο στο φως. Το αγοράκι με τρεμάμενα πόδια και μισόκλειστα μάτια από την πολλή λάμψη, έβλεπε την γλήτη της ενώ το πουλάκι, μην αντέχοντας τόσο φως και τόση αγωνία, χώθηκε στη φωλιά του. Δεξιά της γυναίκας, στεκόταν ένα ολόλευκο κριάρι με χρυσά κέρατα κι αριστερά της, ένας γκριζος λύκος με ασημένιες αποχρώσεις στο γυαλιστερό τρίχωμά του. Και τα δυο ζώα κοιτούσαν κατάματα το αγοράκι. Ο βάτραχος το γλησίασε και για πρώτη φορά του μίλησε ψιθυριστά:

- *Καλή τύχη*, είπε κι έφυγε χοροπηδώντας.

Τότε ακούστηκε η φωνή της καλής κακής νεράιδας, αργή, βαθιά κι επιβλητική:

- *Σε ακούω!*

Το αγοράκι πήρε βαθιά ανάσα κι άρχισε να διηγείται την ιστορία τους με τρεμάμενη φωνή ενώ και τα πόδια του εξακολουθούσαν να τρέμουν. Όμως σιγά-σιγά καθώς ξετύλιγε το κουβάρι της αφήγησης, έπαιρνε όλη δύναμη απ' όσα είχαν περάσει κι έγινε η φωνή του σταθερή και σίγουρη. Το πουλάκι βγήκε κι αυτό από τη φωλιά του και στάθηκε σ' ένα ψηλό σημείο της ελιάς.

Το αγοράκι έλεγε και ξανάλεγε με κάθε λεπτομέρεια όσα είχαν περάσει και σαν να τα ξαναζούσε, άλλότε η φωνή του ακουγόταν λυπημένη, άλλότε θυμωμένη κι άλλότε χαρούμενη. Ανάλογα και το πουλάκι, άλλότε τιτίβιζε λυπημένα, άλλότε χτυπούσε τις φτερούγες του θυμωμένα κι άλλότε κελαιδούσε χαρούμενα.

Σαν τελείωσε η εξιστόρηση, πέρασε κάμποση ώρα όπου επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Η ώρα της μεγάλης απόφασης είχε έρθει. Όμως το αγοράκι δεν είχε πια αγωνία. Ούτε και το πουλάκι. Με μια παράξενη αγαλλίαση στην ψυχή τους, κοίταζε το ένα το άλλο. Είχαν κάνει την προσπάθειά τους και είχαν φτάσει ως το τέλος μαζί.

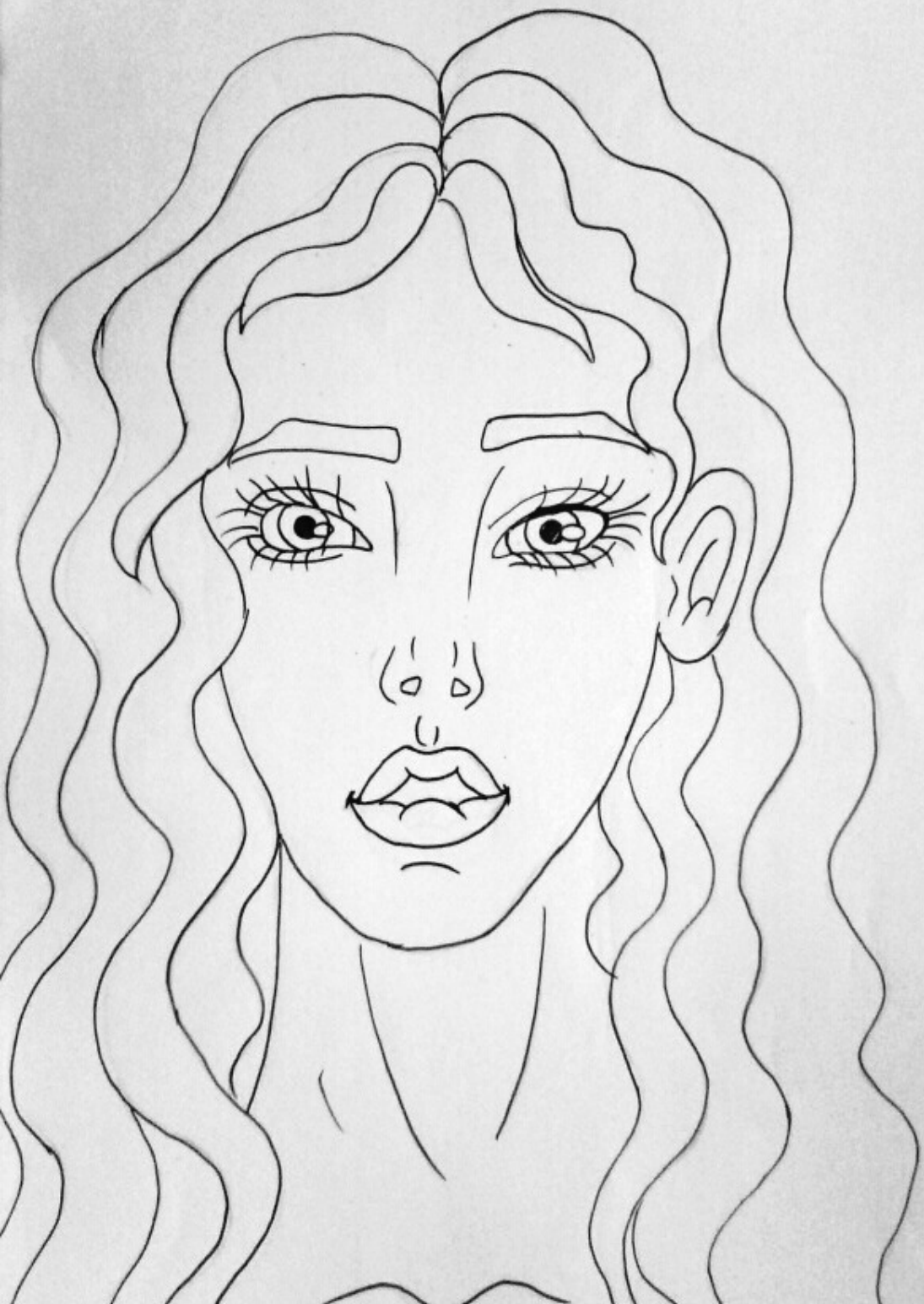
Γύρισαν και κοίταξαν την καλή κακή νεράιδα την ώρα που γύριζε κι αυτή αργά το πρόσωπό της. Φάνηκε μια πανέμορφη γυναίκα με κατάξανθα μαλλιά να χαμογελά. Το πρόσωπό της έλαμπε πιο πολύ κι από το φως που ερχόταν από πίσω της, όμως κοιτώντας το δε σε τύφλωνε, αλλά σε μαγνήτιζε, σε σαγήνευε.

Το αγοράκι και το πουλάκι κατάλαβαν πως ήταν το πρόσωπο της καλής νεράιδας και τότε χαμογέλασαν κι εκείνα. Η καλή νεράιδα, κατέβηκε τρία σκαλοπάτια, έκανε δυο βήματα μπροστά και γηθσίασε το αγοράκι. Αμέσως την ακολούθησαν το κριάρι και ο λύκος.

- *Όστε θέλεις λοιπόν να σε μεταμορφώσω σε πουλάκι,* είπε με φωνή γλυκιά και τρυφερή που δεν έμοιαζε καθόλου μ' αυτήν που είχαν ακούσει στην αρχή.

- *Μάλιστα καλή νεράιδα,* απάντησε το αγοράκι αποφασιστικά.

- *Είσαι αποφασισμένος να απαρνηθείς την ανθρώπινη φύση σου;* ξαναρώτησε η καλή νεράιδα.

- Μάλιστα καλή νεράιδα. Ότι κι αν δοκιμάσαμε δεν είχε αποτέλεσμα. Ίσως να είναι, σίγουρα είναι καλύτερα έτσι.

- Ότι μας έκανε η φύση κι ό,τι μας έδωσε, είχε τους λόγους της να το κάνει και να το δώσει. Ας το σεβόμαστε!

Το αγораκι δεν πολυκατάλαβε τούτα τα λόγια κι έκανε κάτι να πει, μα η καλή νεράιδα συνέχισε:

- Κι αν εγώ μεταμορφώνω τους ανθρώπους και τα ζώα, δεν τους κάνω αυτό που θα 'θελαν να γίνουν μα αυτό που είναι πραγματικά.

- Δηλαδή; Εξακολουθούσε να απορεί το αγораκι.

- Δε σε μεταμορφώνω σε κάτι που ήδη είσαι.

- Είμαι πουλί; ρώτησε έκπληκτο το αγораκι κοιτάζοντας με μια φευγαλέα ματιά τα χέρια και το σώμα του.

- Είσαι ελεύθερο σαν πουλί, απάντησε η καλή νεράιδα.

Το αγораκι συνέχιζε να απορεί. Η καλή νεράιδα εξακολούθησε:

- Ένωσες αγάπη για το πουλάκι. Φαντάσου πως η αληθινή αγάπη είναι ένα άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με ένα πουλάκι μέσα, γεμάτο κλειδαριές αόρατες που πρέπει εσύ να ανακαλύψεις και να ξεκλειδώσεις. Και τα κατάφερες. Τις ξεκλειδώσες μία-μία. Φρόντισες το πουλάκι για να μην του λείψει τίποτα, του πρόσφερες τα πάντα, έδειξες κατανόηση μόλις το είδες λητημένο, αφοσιώθηκες σ' αυτό, πόνεσες γι' αυτό, έδειξες αυταπάτηση στην πηγή της Αησιμονιάς, πείσμα και αποφασιστικότητα σαν σε έπιασε το λιοντάρι, ανιδιοτέλεια και περιφρόνηση για τα γλήουτη του συλλέκτη, φρόνηση να καταλάβεις ποιος είναι ο πραγματικός θησαυρός, συγχώρεση απέναντι στην πονηριά και τη μοχθηριά της αλεπούς. Όλες αυτές τις κλειδαριές της αγάπης, κανένας τεχνίτης του κόσμου, όσο άξιος κι αν είναι, δεν μπορεί να τις αντιληφθεί. Γιατί δεν είναι η αγάπη δημιουργήμα του ανθρώπου με

υπολογισμούς και πράξεις. Είναι δύναμη σκορπισμένη σε ολόκληρη τη φύση, στο νερό, στη γη, στ' αστέρια, παντού. Αρκεί να θες να τη νιώσεις. Και τότε, αν τη συναντήσεις στο νερό, θα είναι μικρή σταγόνα και θα ζητήσεις να την κάνεις ωκεανό για να μην εξατμιστεί. Αν τη συναντήσεις στη γη θα είναι ρόγα από σταφύλι και θα ζητήσεις να την κάνεις ατέλειωτους αμπελώνες για να μη σταματήσει να λιώνει για πάντα στο στόμα σου. Αν τη συναντήσεις στ' αστέρια θα είναι πυρολαμπίδα και θα ζητήσεις να μπει στα όνειρα σου για να διώχνει μακριά τους εφιάλτες. Η καλή νεράιδα χαμογέλασε: «Και τότε αργά ή γρήγορα θα έρθεις σ' εμένα».

- Και το κλουβί... το πουλιάκι... ακόμα είναι στο κλουβί... πώς θα ξεκλειδώσω... πού... ποιο είναι το κλειδί;
- Εσύ το έχεις.
- Εγώ; Ξέφυγε μια τσιριχτή φωνή του αγοριού. Εγώ; μα... πού;... πώς;
- Καθώς περιμένεις έξω από τη σπηλιά, παρά τα όσα πέρασες, είχες την υπομονή και τη σύνεση να αποφύγεις τον πειρασμό να περάσεις μόνος σου την είσοδο. Έδειξες σεβασμό στον βάτραχο που είναι ο φύλακας της σπηλιάς αντί να τον περιγελάσεις. Μα πάνω απ' όλες, κατάφερες να ξεκλειδώσεις την πιο δύσκολη κλειδαριά. Πίστη και την πίστη τη γεννά μόνο η δύναμη της αγάπης.

Το αγοράκι κόμπιασε, πάντα απορημένο:

- Μου έμεινε λοιπόν ακόμα μία κλειδαριά;
- Ακριβώς! απάντησε χαμογελαστά η καλή νεράιδα.
- Κι έχω εγώ το κλειδί της;
- Ακριβώς... εσύ! χαμογέλασε ξανά η καλή νεράιδα.
- Μου είπες τις υπόλοιπες. Ποια είναι αυτή η κλειδαριά;
- Η πιο αγνή μα και η πιο σύνθετη. Η πιο καθημερινή μα και η πιο κρυμμένη. Η πιο πολύτιμη.

- Ποια είναι αυτή; Δεν έχει όνομα; είπε σχεδόν παρακαλεστά το αγοράκι.

- Δεν έχει όνομα. Έχει μονάχα ένα κόκκινο κλειδί που την ξεκλειδώνει. Και το έχεις εσύ όπως σου είπα.

- Το έχω; Κι είναι κόκκινο; Μα δεν έχω κανένα κόκκινο κλειδί; είπε το αγοράκι κι ασυναίσθητα, έψαξε τις τσέπες του παντελονιού του.

- Το έχεις, του είπε κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι της η καλή νεράιδα: «και θα το βρεις!»

Η καλή νεράιδα χαμογέλασε στο αγοράκι για τελευταία φορά, σαν να το χαιρετούσε και γυρίζοντας προς το φως, προχώρησε, ανέβηκε τα σκαλοπάτια και στάθηκε εκεί που την είχαν πρωτοσυναντήσει.

Το αγοράκι σκεφτικό, κρατώντας στην αγκαλιά του το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς με το πουλάκι, κατευθύνθηκε προς την έξοδο της σπηλιάς. Εκεί συνάντησε τον βάτραχο, μα πριν προλάβει να του μιλήσει, ο βάτραχος του ευχήθηκε χοροπηδώντας:

- Καλό δρόμο και καλή τύχη! Κουαξ!

***

Το αγοράκι αποκαμωμένο από τις σκέψεις και την αϋπνία, χώθηκε στο μικρό δάσος με τους κέδρους και κάθισε κάτω από ένα δέντρο. Απόθεσε δίπλα του στο χώμα το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς και έγειρε το πρόσωπό του κοντά, κοιτώντας τρυφερά το πουλάκι. Αυτό ήρθε και πήσιασε στην άκρη του άσπρου κλουβιού στο σχήμα της καρδιάς κι έβγαλε έξω το ράμφος του σιγοτραγουδώντας έναν γλυκό σκοπό. Το αγοράκι ένιωσε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά. Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του. Πήσιασε και φίλησε το πουλάκι στο ράμφος του. Αμέσως το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς εξαφανίστηκε και το πουλάκι έμεινε στον αέρα σαστισμένο να

κουνά τις φτερούγες του. Το αγοράκι πετάχτηκε όρθιο μένοντας για λίγο με ανοιχτό το στόμα. Σε λίγο άρχισε να χοροπηδά και να φωνάζει χαρούμενο με όση δύναμη είχε μέσα του:

- Τα καταφέραμε! Πουλάκι! Τα καταφέραμε! Μα ναι, ναι! Το κόκκινο κλειδί!... Το πουλάκι ανέβαινε ψηλά στον ουρανό κι από κει βουτούσε χαμηλά, χωνόταν μέσα στις φυλλωσιές των κέδρων, καθόταν πότε στους ώμους και πότε στο κεφάλι του αγοριού. Κι εκείνο το έπαιρνε στις χούφτες του, του φιλούσε το κεφαλάκι και το άφηνε να πετάξει τεντώνοντας τα χέρια του στον αέρα.

Πόσο γρήγορα κυλούν οι ώρες! Σαν το νερό στο ποτάμι! Κι ήρθε τ' απόγεμα, βασίλεψε ο ήλιος, βράδιασε. Όλες αυτές τις ώρες το αγοράκι και το πουλάκι γεύονταν την ευτυχία τους κι απολάμβαναν την ελευθερία τους. Καμία αγωνία, καμία αμφιβολία, κανένας φόβος δεν τους βαραίνει την ψυχή και το σώμα. Το πουλάκι ήταν επιτέλους ελεύθερο και το αγοράκι ένιωθε κι αυτό ελεύθερο σαν πουλί. Τώρα πια ξέρει πως η σκέψη του θα φτερουγίζει και θα συντροφεύει το πουλάκι όταν θα φεύγει τους κρύους χειμώνες σε μέρη μακρινά. Κι έτσι θα 'ναι συνέχεια μαζί... χαρούμενα κι ευτυχισμένα... χειμώνα καλοκαίρι... για πάντα...

Νύχτωσε στο μικρό δάσος με τους κέδρους. Το αγοράκι αποκαμωμένο κι ευτυχισμένο, αποκοιμήθηκε κάτω από ένα δέντρο. Ακριβώς από πάνω του μέσα σ' ένα πυκνόφυλλο κλαδί, λούφαξε το πουλάκι αποκαμωμένο κι ευτυχισμένο κι αυτό.

Το αγοράκι έπεσε σε βαθύ ύπνο κι ονειρεύτηκε. Είδε το ίδιο όνειρο που είχε δει στο εργαστήρι του σιδερά που ήταν και κλειδαράς. Την πόρτα που έμοιαζε με χοντρό εξώφυλλο παραμυθιού που την ξεκλείδωσε

μ' ένα κόκκινο κλειδί και μπαίνοντας μέσα, του φάνηκε πως βρισκόταν στην πρώτη σελίδα κάποιου βιβλίου. Ίσως και να ήταν το βιβλίο της ζωής του. Τι παράξενο! Το όνειρο συνεχιζόταν από κει ακριβώς που είχε σταματήσει. Μόνο που δεν έγραφε «ΤΕΛΟΣ» και δεν καθόταν πάνω στη λέξη, αλλά ένα ξαφνικό αεράκι φύσηξε και γύρισε η σελίδα. Το αγοράκι μπήκε σε μια μενεξεδιά σελίδα γεμάτη λουλούδια, μέλισσες και πεταλούδες. Εκεί το περίμενε το πουλάκι. Υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλο πως καμία σελίδα δε θα τους χωρίσει ποτέ ξανά κι έτσι, μαζί, πέρασαν πολλές σελίδες μέχρι που έφτασαν σε μια κατάλευκη. Το αγοράκι νόμιζε πως ήταν το τέλος. Κοίταξε κάτω και είδε με μεγάλα κόκκινα κεφαλαία γράμματα να γράφει:

Και τότε κατάλαβε πως δεν είναι το τέλος γιατί η αγάπη δεν τελειώνει ποτέ. Κουρασμένα και τα δυο τους, κάθισαν να ξεποστάσουν πάνω στο Α το αγοράκι γιατί ήταν το όνομα του και πάνω στο Π το πουλάκι γιατί ήταν το όνομά του. Το πουλάκι τίναζε χαρούμενο τα φτερά και το αγοράκι κουνούσε τα πόδια που κρέμονταν στο περιθώριο. Ήταν και τα δυο ευτυχισμένα...

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

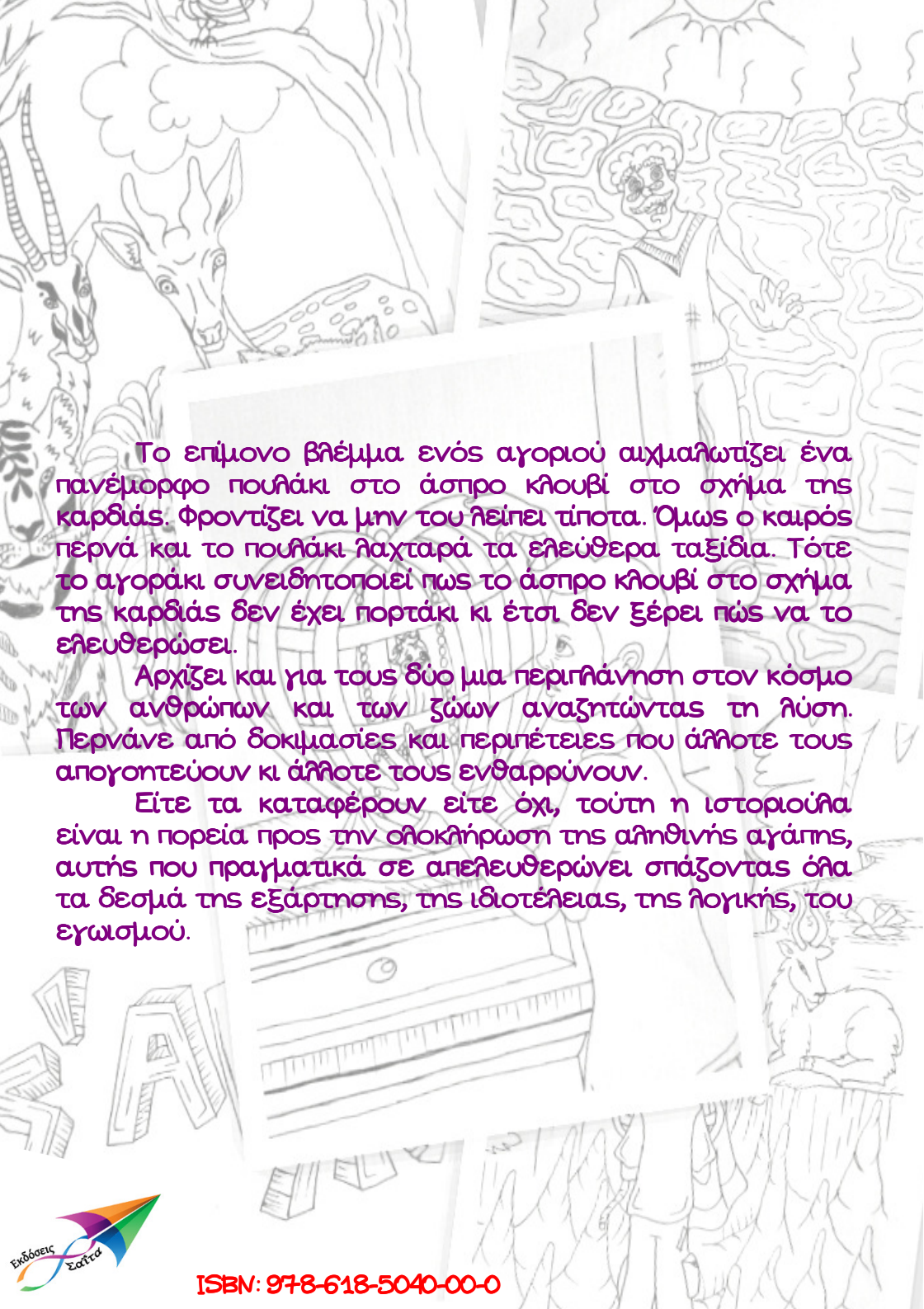
Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η Απολλώνια Παραμυθιώτη γεννήθηκε το 1994 και κατάγεται από την Κέρκυρα. Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι έχει κλίση σ' αυτήν. Είναι αυτοδίδαχτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε Πανευρωπαϊκούς Διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος. Μόλις τελείωσε το σχολείο, το 2012, και θα ήθελε να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Όνειρό της επίσης είναι να διδαχτεί από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.

Το επίμονο βλέμμα ενός αγοριού αιχμαλωτίζει ένα πανέμορφο πουλάκι στο άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς. Φροντίζει να μην του λείπει τίποτα. Όμως ο καιρός περνά και το πουλάκι λαχταρά τα ελεύθερα ταξίδια. Τότε το αγοράκι συνειδητοποιεί πως το άσπρο κλουβί στο σχήμα της καρδιάς δεν έχει πορτάκι κι έτσι δεν ξέρει πώς να το ελευθερώσει.

Αρχίζει και για τους δύο μια περιγλήνιση στον κόσμο των ανθρώπων και των ζώων αναζητώντας τη λύση. Περνάνε από δοκιμασίες και περιπέτειες που άλλοτε τους απογοητεύουν κι άλλοτε τους ενθαρρύνουν.

Είτε τα καταφέρουν είτε όχι, τούτη η ιστοριούλα είναι η πορεία προς την ολοκλήρωση της αληθινής αγάπης, αυτής που πραγματικά σε απελευθερώνει σπάζοντας όλα τα δεσμά της εξάρτησης, της ιδιοτέλειας, της λογικής, του εγωισμού.